

HIIA LAPS

Hind 11 krooni

**Kuidas
teha
kummitust**

Mootorrattad

Naeru-uss

**Loomaia
lasteaed**

**Ranna-
karpidest
pilt**

Nuputamist

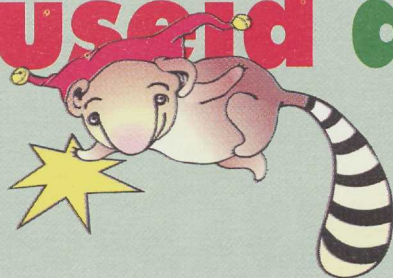
ETV Lasteekraani Kontsertkoor

käis kevadel
Ameerikas
esinemas

Suvel sünnib igasuguseid asju!

Fotod: Toomas Tuul,
Leelo Tungal ja Andres Osula

☺ Mai-kuus andis TALLINNA POISTE-KOORLYDIA RAHULA JUHTIMISEL tervelt 8 meenukat kontseriti Eesti muusikafestivalil JAAPANIS. Pildil on nad teel ODAWARA loss-muuseumisse.

☺ Samal päeval näitasid aga Tallinna Loomaia asukad ennast lastele täitsa ilma rahata! Loomaia laial alal jagus esinemisruumi ka inimestele. KRISMARIINI MOEKOOL korraldas kena moeetenduse, SALLY STUUDIO kunstnikud ja lapsed õpetasid plastiliinist loomi voolima, kartautod kihutasid ja psühholoogid andsid soovijatele tarka nõu. MINI-ZOO avamisel osales ka hulk "HEA LAPSE" sõpru: laulsid ja tantsisid Magdaleena Lasteaed-Algkooli lapsed ning esinesid steptantsu-meistrid ALMER JANSU juhtimisel. Neid näedki pildil steppimas.

Muide, parim aeg steptantsuõpingute alustamiseks on 6 - 12 aastat! Almer Jansu alustab peatselt vastuvõttu uutesse lasterühmadesse – tule ise ja võta sõber kaasa! Studio asub Tallinna keskel: Vene 10 - 3-a, täpsemat teavet saab telefonidel 63 144 83 ja 250 10 516.

☺ Mai lõpuks selgusid ka ETV lauluvõistluse "MINA KAI!" võitjad. Pildil on noorim osavõtja – 2 aastat ja 8

kuud "vana" HANNA ARUSAAR Tallinnast. (Fotol!)

3 - 4-aastastest olid tublimad veel KAISA LÖHMUS, ADEELE TÄHEMAA, MARIT KESA, MARIJ RAUDSEPP, EGLE PALM, KAIJA POOK, Taniel Bogga, Gristel Pihlakas ja Kristel Veerus.

5-6-aastaste seas olid parimatest parimad KÄTI MÄGI, JAANIKA KILGI, LEILA RÖÖMEL, LINNAR LAANES, RUTH SEMERIK, OTTO-KARL VENOT, SIRLI GATSKI, PAULA KIVI, MIA-ANETTE PAJUPUU, BARBARA KENS, PAUL GUNNAR LOORAND ja LIINA PUPKEVITŠ.

☺ Niisuguse uhke, luikede ja ve-siroosidega ehitud tordi kinkisid Pärnu linnaisad PÄRNU ÕPILASMAJA, MUUSIKAKOOLI ja SÜTEVAKA HUMANITAARGÜMNAASIIUMI noortele muusikutele, kes töid mai-kuus lavastaja K. Kilveti, dirigent P. Perensi ja tantsujuhi L. Mägi abiga Endla teatris lavale R. Eespere muusikali "Metsluigid".

☺ Kuid veel enne suvepuhkuse algust avati Tallinnas KULLO kunstigaleriis soome laste näitus, ning samal ajal olid eesti laste tööd välja pandud Helsingis CAISA RAHVUSVAHELISES KUNSTIKESKUSES.

☺ EESTI POISTEKOOR, kelle peadirigent on VENNO LAUL, esines aga umbes samal ajal edukalt ITAALIAS. Küll meil on palju lalupoisse – terve Euraasia manner kajab nende laulust!

☺ 1. JUUNIL, lastekaitsepäeval, korraldasid Tallinna lapsed protestimarsi vanalinnas, kaasas lipud-loosungid, mis nõudsid pealinna mägupaikade rajamist. Küllap oli neil tõi taga: mida ütlesid täiskasvanud, kui ühel heal päeval kaoksid linnadest "suurte inimeste liivakastid" – kohvikud, restoranid, teatrid, kinod ja kosmeetikasalongid?

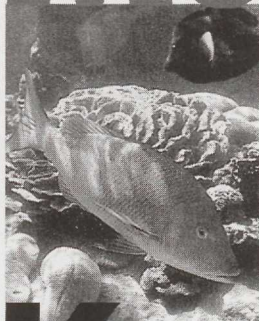
Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus, tellimisindeks on 00552 Väljaandja Lastekaitse Liit

Pärnu mnt. 59,
Tallinn, EE 0001
Tel. 681 728 EESTI

Toimetaja LEELO TUNGAL
Projektijuht KATRIN VAHER
Kujundajad ANNELIIS AUNAPUU ja VIVIKA KALT
Esikaanel televaatajate lemmik HANNA-LIINA VÕSA

Merekarbi muinasjutt

Eesti Lasteraamatukogu
auhind Sten Roosi
muinasjutuvõistlusel

Kunagi ammu-ammu, aegade unustusse vajunud roheliste hämaruste taga elas vana hõbehallide juuste ja sinisoojade silmadega eideke. Tema viluvaajunud hütt kõssitas liivaluidete vahel mererannal. Kõverate tüvedega männijändrikud kaitsesid tormide eest ja meri ümises memmele lauluviise. Seltsi pakkus ka hall kassipoeg.

Ometi oli eidekesel mure. Ta väike lapselaps, pikapatsiline tüdrukutirts, elas temast nõnda kaugel. Lausa mere taga. Nad igatsesid teineteise järele kangesti, sest nende kohtumised olid nii harvad. Tüdrukuke armastas kuulata vanaema muinasjutte, mida memm lausa ohust haaras ja lahkesti pajatas. Kuid need olid vaid üksikud korrad aastas, kui tüdrukuke lugusid kuulata sai. Eideke murdis pead, kuidas küll lapselapsele kauguste taha kasvõi ühe jutu läkitada.

Kord tuulisel päeval kõndis vanake rannal ja imetles vahuharjalisi laineid. Ta korjas märja liiva seest mõned kütlevad merekarbid, mis torm kaldale oli kandnud, ja pistis need põletaskusse.

Õhtul pliidi ees toimetades tõstis ta need lavale ning jäi neid tähelepanelikult silmitsema. Nüüd äkki teadis memm, mida teha, et muinasjutud tema armsa plikatirtsuni jõuaksid. Eideke unustas kõik muu ja hakkas

k ä r -
mesti muinas-
lugusid vestma. Ta hoidis merekarpe oma huulte lähedal ja pajatas imeilusaid jutte. Vanamemm rääkis tundmatutest maadest, lindudest, lilledest, loomadest, rohelistest meresügavustest, helesinistest tuuleiilidest ja imekaunitest haldjatest. Ta muinasjutud olid vikerkaarevärvilised, õhkõrnad ja õnneliku lõpuga.

Viimaks, kui ta rannalt enam ainsatki karpi ei leidnud, sulges ta need, mis oma pärlmutterkambrikestes muinasjutte varjasid. Rutates kandis ta muinasjutulaekakesed randa. Vanamemm hüüdis tuulele: "Tule, tuuleke – tormide kuningas, aita mind! Paiska merekarbid laintesse! Puhu nii, et nad vastaskaldasse uhtuksid! Palun sind, mu tütreke ootab!"

Tõusis tuul, haaras merekarbid kaasa. Võimsad lained kandsid neid üha kaugemale ja kaugemale.

Vastaskaldal kõndis eidekese lapselaps, pikapatsiline tüdrukuke. Ta märkas imeilusaid merekarpe, mida randuvad vood kaldale kandsid.

"Kui ilusad!" hüüatas tüdruk ja haaras ühe karbikese pihku. Tilluke laegas justkui helises. Tüdruk surus merekarbi vastu kõrva ja... Imesta-

d e s
kuulis ta oma vana-memme häält, mis üht võrratut muinaslugu pajatas. Rõõmsalt kilgates korjas ta karp karbi järel. Ja igas ootamas uus lugu! Ta kuulas imelisi muinasjutte ja mõtles memmele.

Eideke teisel kaldal aina jutustas ja jutustas ning läkitas karpe üle mere.

Nüüd käis plikatirts igal hommikul mererannas ja noppis veest saabunud muinasjutulaekaid.

See muinasjuttude pajatamine kestis kaua. Mõõtmatu aja. Võib-olla elab eideke veel praegugi ja vestab lugusid. Ja lapselaps vastaskaldal korjab hommikuti ikka veel merekarpe, täis õnneliku lõpuga muinasjutte.

Vaid üksikud, kes merekarpide salapärastest käikudest koosnevat mühinat kuulates, oskavad kuulda selles memme kauneid muinasjutte...

Olivia Osik
Tartu Kunstikoolist

Leia muinasjutu kildudele õige koht pildil!

Suviti on Tallinna Loomaaias avatud Minizoo, kus need lapsed, kes mingil põhjusel kodus ei saa loomi pidada, võivad kitsi katsuda, jäneseid paitada ja hamstreid sülle võtta.

Kuid loomaaias on ka igasuguseid salapaiku, kuhu tihti külastajaid ei lubata. Miks? Ikka loomade kodurahu huvides. Meie ajakirja hea sõber onu Aleks aga viib meid nüüd paari sellisesse salapaika.

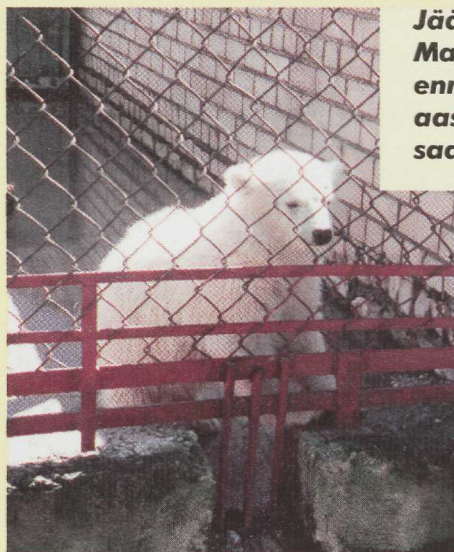
Kõigepealt käime ära majakeses, kus tädi Liivi ja tädi Imbi hoole all kasvavad pisikesed metsloomad. Onu Aleks tunneb neid loomi juba nägupidi ja jutustab:

“Loomalapsed vajavad kasvamiseks rahu. Vahel on zoopargi külastajad pahased: miks on mõned kutsikad ja talled oma emade juurest ära viidud? Seda tehakse tavaliselt kolmel põhjusel: siis, kui emad keelduvad oma lapsi toitmast, kui ühes peres või pesakonnas sünnib nii palju järeltulijaid, et looma- või linnuema ei saa nendega hakkama, ja siis, kui loomade tervis pole korras.

Besoaarkitsel näiteks oli tänava nii palju talleid, et oma ema juurde aedikusse jäädes oleksid mõned neist kindlasti hukka saanud. Nüüd aga elavad mõned talled “lasteaias” ja muudkui viskavad kasvu. Nad lippavad ja mängivad sõpradega päevad otsa. Tallede mängukaaslaseks on rebasekutsikas, kes toodi metsast loomaaeda mõnepäevaseks. Ta oli siis umbes labakinda suurune ja jorises pidevalt. Nüüd peab ta Imbit ja Liivit oma emadeks.

Kaks kroonkarupoega leiti samuti metsast. Nad olid juba neljakuused, kuid nii ära nälgitud, et neist polnud järel muud kui ainult luu ja nahk. Üks neist hakkas kohe sööma, teine aga oli nii kurnatud,

Loomaiaia lasteaed

Jääkaruplika Marta kaalus enne pooleaastaseks saamist 45 kilo.

et tal ei seisnud toit sees. Tänavune kevad oli pikk ja külm – võimalik, et nende ema ärkas liiga vara üles ja sattus kurja inimese püssi ette. Karumõmmid ei harjunud inimestega nii kiiresti kui rebasekutsikas: nemad olid juba oma emaga harjunud. Praegugi hoiuvad nad teineteise ligi ja teevad kõike koos – nagu kaksikud ikka.

Jääkarupoeg on aga sündinud meie loomaaias. Täpsemalt öeldes on tegemist karutütrega. Marta on sündinud 1. detsembril 1996, ja juba enne pooleaastaseks saamist kaalus ta tervelt 45 kilo. Varsti ei saagi me Martat enam kaaluda, sest kaalul püsib ta vaid inimese süles... Ütlemine “paks laps – ilus laps” kehtib karude kohta kindlasti. Marta sarnaneb väga oma isale Franz Josephile, kes on toodud samanimelisest saarestikust, mis asub Põhja-Jäämeres.

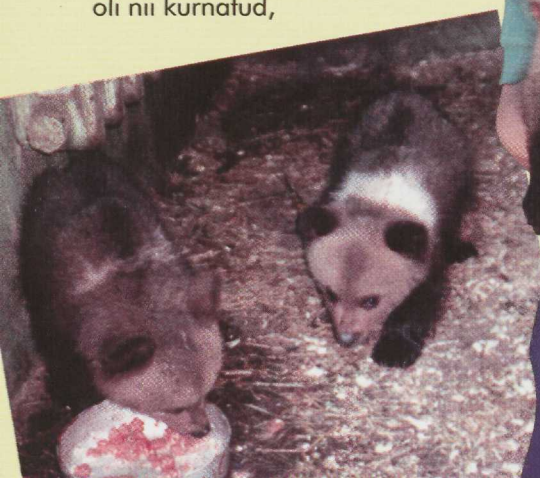
Kitsetallede ja metsseapõrsaste sündimine loomaaias on üsna tavaline asi, hiireperede juurdekasvust pole mitte mõtet rääkidagi. Kuid suursündmuseks sel kevadel oli kotkaste ja pelikanide koorumine. Neist kõneleme pikemalt järgmises numbris.”

←**Karupojad hoiuvad teineteise lähedusse nagu kaksikud ikka. Seljad kindluse mõttes vastu seina, ja kui paistab, et inimestel pole kurje tagamõtteid, siis kähku toidukausi kallale!**

Nii rebase kutsikal kui besoaar kitsetallel on ruumi tädi Liivi süles.

Huvikeskuse "TELO" Loodusmajas olid koos vabariigi parimad lastest keskkonnauurijad. Kuulati kaasvõistlejate ettekandeid, võeti vastu auhindu ja käidi Harku metskonnas, kus metsamehed rääkisid lastele Eestimaa põlispuudest. Palju põnevust tekitas maastikumäng. Rada läbides tuli ära arvata terve hulk loodusemärke ja vastata paljudele küsimustele. Kas sina tead, millist liiki kased Eestis kasvavad? Oskad sa ära arvata, millal kuusekäbi on olnud söögilauaks oravale, millal käbilinnule?

Konverentsil kohtusime ka Liisi ja Arnega, kes olid uurimistöode tegijaid noorimad.

*Mõnel lapsel ikka veab!
Arnel on kaks viirpapagoiid, hamster ja koer.*

Arne ja Liisi uurivad loodust

ARNE KARU

lõpetas Lilleküla Keskkooli V klassi. Tema töö pealkiri oli "Minu viirpapagoiid". Arnel on kodus kaks viirpapagoiid, keda ta uurimustööd tehes jälgis.

"Algul, kui viirpapagoiid sain, olid nad väga kartlikud, nüüd lähevad aga iga päevaga julgemaks. Kui puuriuks avada, lendab Donald välja ja teeb toale tiiru peale. Siis istub ta oma lemmikkohta – kapi otsa. Istub ja siutsub ning kutsus Daisyt. Seejärel lendavad nad kahekesi toas ringi ja puhkavad aeg-ajalt kapi või tooli peal – ikka kõrvuti," kirjutab Arne. Tema tööst saab lugeda, kuidas elavad viirpapagoiid vabas looduses ja milliseid toitaineid peab sisaldama nende söök.

Looduses toimuvat on Arne jälginud juba sellest ajast peale, kui ta veel kooliski ei käinud. Et teadmisi juurde saada, käib Arne Loodusmaja zooloogiringis. Küsisin temalt, kas uurimustööd oli ka raske teha.

"Eriti ei olnud. Aga ükskord istusin tund aega ühe koha peal ja jälgisin viirpapagoide," ütles Arne. Õppimine läheb Arnel hästi ja nii jääb tal lisaks looduse uurimisele aega üle ka skautide ringis ja Kodulinna majas käimiseks ning trummimängimisekski. Kodus on Arnel veel hamstrid ja koer Rommi – nendegi eest tuleb hoolitseda. Arnele meeldib ka lugeda – eriti seiklusjutte.

LIISI TRÄDERI

Liisi on suvevaheajal natuke aega Tallinnas vanema õe pool ja ruttab siis jälle Hiiumaale sootaimi uurima.

kodu on Hiiumaal. Ta on Kõrgessaare Algkooli õpilane. Liisi kirjutas oma töö Järveotsa soost.

"Kõpu on Hiiumaa vanim osa. Seal on metsa ja mägesid. Ja mägede vahel asuvad soolaigud. Rahvas kutsus Järveotsa sood Järveotsa paduks. Soo on 300 m pikk ja umbes 80 m lai. Soos kasvavad tarnatupsud ja pilliroog. Seal on üksikuid kuuski, kaski ja kuivanud mände. Kümme aastat tagasi istutati soosse männitaimed – maapind oli 6-7 aastat olnud kuiv. Siis aga tuli vesi jälle sohu tagasi ja männid hakkasid kuivama," kirjutab Liisi soost, mis asub tema vanaema kodu lähedal. Uurimustöö vaatlused on tehtud talvel, aga Liisi tahab uurimist jätkata ka suvel, et teada saada, millised taimed soos ja selle ümbruses kasvavad, millised loomad-linnud seal käivad. Liisit juhendasid ta ema ja metsamehest isa. Isaga käidi ka soos vaatlusi tegemas.

Liisi teeb meelsasti ka aiatööd, aga kui on valida rohimise ja raamatulugemise vahel, valib ta viimase. Ja pärast tunde ta laulab, tantsib, näitleb, teeb käsitööd ja joonistab. Suvisel koolivaheajal tahab Liisi mõneks nädalaks Tallinna vanema õe juurde külla minna.

O-hoo-hoo!

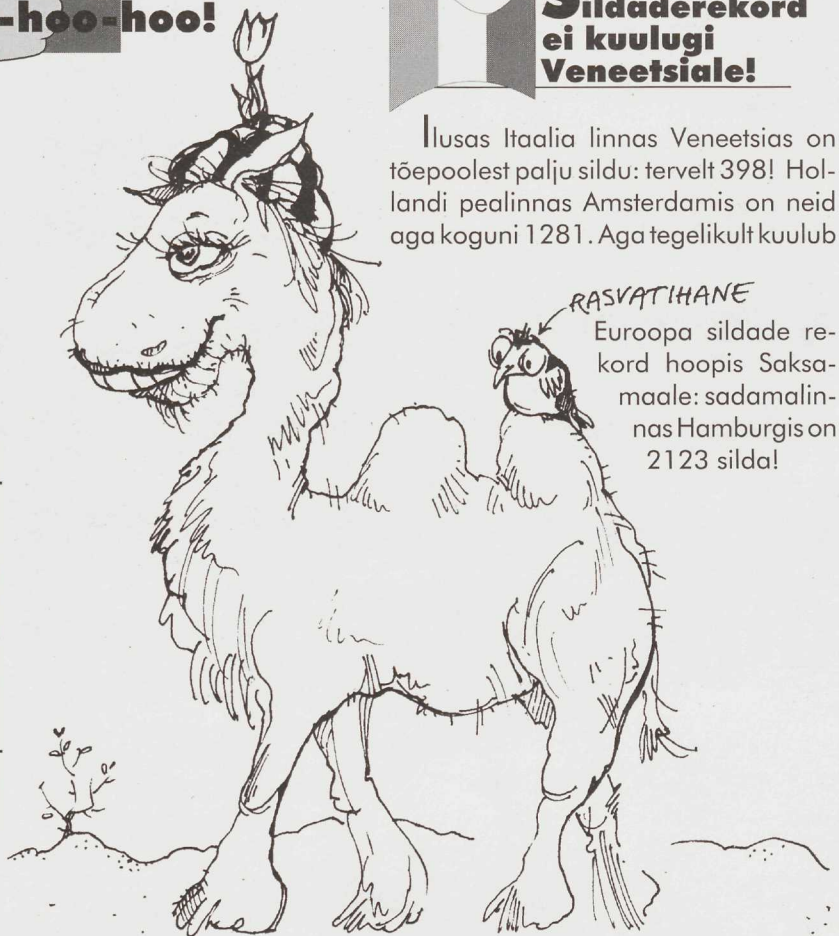
Sildaderekord ei kuulugi Veneetsiale!

Ilusas Itaalia linnas Veneetsias on tõepoolest palju sildu: tervelt 398! Hollandi pealinnas Amsterdamis on neid aga koguni 1281. Aga tegelikult kuulub

RASVATIHANE

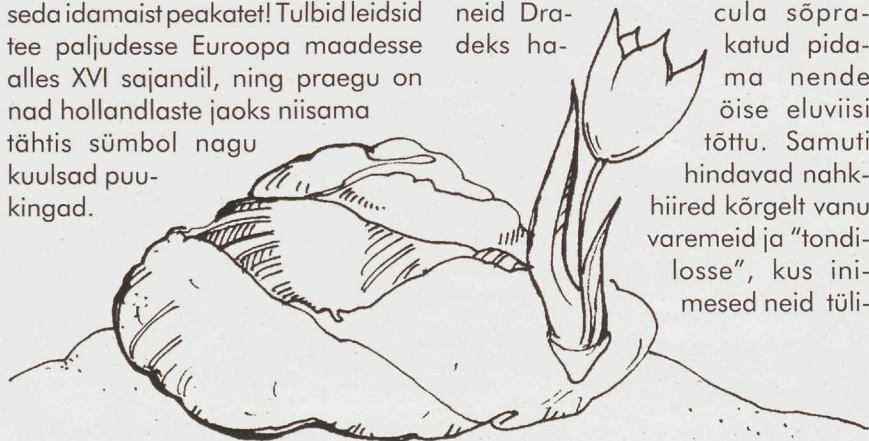
Euroopa sildade rekord hoopis Saksamaale: sadamalinna Hamburgis on 2123 silda!

Pildid joonistas Eneken Maripuu

Tulp tuli turbanist!

Tulpidest kõneldes väidetakse tihti, et need ilusad lilled on pärit Hollandist. Hollandis laiuvad tänapäeval tõepoolest tohutud tulbiväljad, kuid tulpide ajalooline sünnimaa on hoopis Türgi. Sõna "tulp" (inglise keeles tulip, saksa keeles Tulpe ja vene keeles тўлпан) on tulnud türgikeelsest sõnast "tuliband", mis tähendab turbanit. Eks nad meenuta ju tõesti veidi seda idamaist peakatet! Tulbid leidsid tee paljudesse Euroopa maadesse alles XVI sajandil, ning praegu on nad hollandlaste jaoks niisama tähtis sümbol nagu kuulsad puukingad.

Ära kardata nahkhiirt!

Kuigi nahkhiiri seostatakse verd imevate vampiiridega, ei kehti see enama jao nahkhiireliikide kohta ja näiteks ühele süütule "öölendurile" on antud ladinakeelne nimi Vampyrus sectrum Linnaeus täiesti ülekohatuselt – verejanu pole temal küll ollagi! Kõik Euroopas elavad nahkhiired (keda on umbes 30 liiki) toituvad putukatest ja puuviljadest. Küllap on neid Dra-

cula sõpradeks hakanud pidama nende öise eluviisi tõttu. Samuti hindavad nahkhiired kõrgelt vanu varemeid ja "tondillosse", kus inimesed neid tüli-

tama ei tiku.

Lõuna-Ameerikas elutseb siiski ka verest lugu pidavaid nahkhiiri.

Kuid isegi Lõuna-Ameerikas tegutsev "suureks vampiiriks" nimetatav elukas, kes on nuhtluseks nii selle kandi loomadele kui inimestele, ei viitsi vereimemisega tegelda: ta hoopistükki lakub verd, mis imbub tema ohvri nahasse hammustatud haavast.

Arvatavasti püüavad ka Batmanifilmide tegijad nahkhiirt valesüüdistustest puhtaks pesta – on ju nende filmide peategelase nimi eesti keelde tõlgituna Nahkhiirmees! Ja nahkhiire kujutist rinnal kandev kangelane on alati valmis appi ruttama neile, kellele liiga tehakse.

Kange kaameli küür on rasvane!

Kuigi kaamelid suudavad kaua joogiveeta hakkama saada, ei peida nad oma küürudes veevarusid, nagu vahel arvatakse, vaid hoopis rasva. Tööperioodil tulevad nad veeta toime 7 päeva, puhkuse ajal aga koguni kaks nädalat tänu sellele, et ei higista peaaegu üldse. Selleks, et kaamel higistaks, peaks ta kehatemperatuur tõusma 40 kraadini. Niiskuse, mille kaamel kaotab õhku välja hingates, võtavad ta suured ninasõõrmed kavalasti jahedast ja niiskest ööhust tagasi siis, kui küürukandja ise silma looja laseb.

Kanaari saartel koera nimi!

Vahel arvatakse, et Kanaari saared on oma nime saanud seal elavate kenade kanaarilindude järgi. Tegelikult tuleb saarte nimi ladinakeelsest sõnast "canis" – koer. Esiimesena on neid saari kirjasõnas maininud vana-rooma ajaloolane Plinius, kes kõneles saartel ringi jooksvatest suurtest koertest, saared olid niisiis "koerte omad" ehk "canaris". Hiljem aga hakati kohalikke sulekanidajaid kanaarilindudeks nimetama.

Triibu-Liine Nessuke
küsib käppa südamele
pannes: missuguseid
võistlusi tahaksite
"Hea Lapse"
lehekülgedel näha?

Salmik, salmik, vaata ette...

NB! Salmikulaule ja hirmujutte ootame ikka edaspidigi!

Need salmikuvärsid
on Keila tüdrukute Anneli
ja Maarika Kõrve saadetud:

Sammu ikka püstipäi,
siis su käsi hästi käib!

Kolm sõna ütlen Sulle:
jää sõbraks mulle!

Ela, ela, ole noor,
sest varsti saab sust vanamoor!

Killuke päikest, killuke kuud,
alati õnne – nii väikest kui suurt!

Sammu ikka püstipäi,
siis su käsi hästi käib!

Lillelõhna tubadesse,
noorussädet silmadesse,
päikesära silmadesse,
õitsvat õnne südamesse!

Ole aus ja austa tõde,
seda soovib kooliõde!

Ei soovi Sulle ma magusat torti,
vaid palju võistlusi õiget sortil!

Veel mõned salmid
Kadri ja Piret Raudvere kogust

Lapsur on ilus,
lapsur on tore,
ilusamat tüdrukut ilmas ei ole!

Ära puuderda, ära peegelda,
vaid võta nõel ja heegelda!

Pinginaaber väike,
klassi poiste päike.
Vaata, poisil näpp on suus,
südames suur armastus!

Sa oled nõnda ilus
kui peldik puude vilus!

Sul roosid õitsku voodi ees
ja konnad krooksugu seal sees,
et igal õhtul hirmuga
saad voodi alla pugeda!

Triibu-Liine ilus plika –
õpsile ta meeldib ikka!

Ma jumaldan sind, madam,
su käes on kott, madam,
ning kotis on rätt, madam,
ja rätis on tatt, madam!

Kui kaugele viivad
sind saatuse tiivad,
siis palun ma sind:
ära unusta mind!

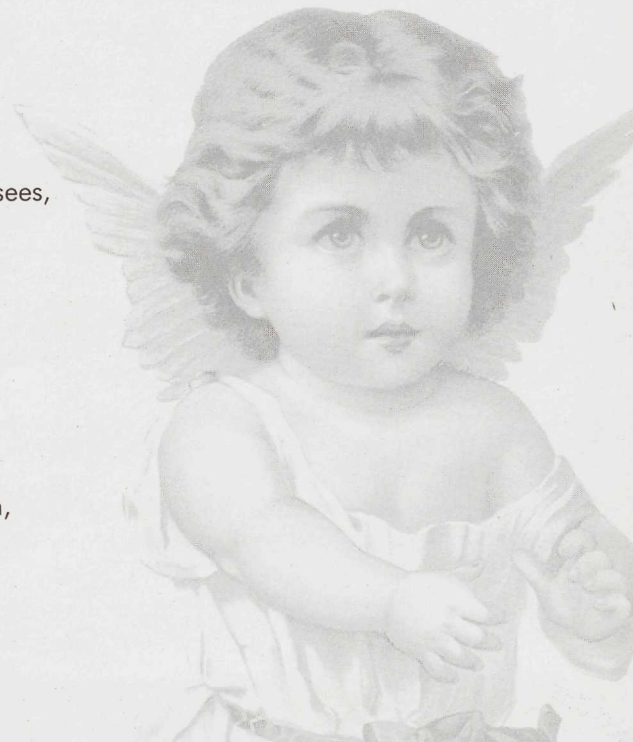
Üksainus vana kikk
teeb ahjus palju kära,
üksainus hapu silk
ajab söögiisu ära.

Oh, millal pääseb piinast rind,
mil katkeb hädaahel!
Oh, millal saan ma kätte sind,
sa lutik seina vahel!

Sellega ma lõpetan,
suure punkti virutan!

Hiireke ja võlurohi

Elasid kord kolm hiirekest, kõik nad elasid koos oma emaga väga õnnelikult. Nende nimed olid Mary, Laura ja Bella. Nende ema oli väga vana ja nad hoolitsesid tema eest väga hästi.

Hiirekesed tahtsid väga inimesteks saada, sest see oli palju ohutum. Keegi ei pannud inimestele hiirelõkse ja kass ei ajanud neid taga ning ka toitu ei pidanud nad varastama. Ükskord ütles hiireema oma tütardele: "Te olete juba küllalt suured, minge laia maailma ja tooge imerohtu. See on võlurohi, mis muudab loomad inimesteks."

Noorem õde Mary jäi koju ema juurde, kaks vanemat õde, Laura ja Bella, läksid. Nad reisisid väga palju ja lõpuks leidsid imerohu. Kuid nad ei saanud seda võtta, sest rohtu valvas kolm kassi.

Kui Laura ja Bella koju jõudsid, jutustasid nad kõigest emale ja Maryle. Mary otsustas ise minna võlurohtu tooma.

Kui Mary kasside juurde jõudis, kõhkles ta algul, kuid läks siis julgelt edasi ja küsis: "Kallid kiisukesed, kas lubaksite mul võlurohtu võtta?"

Kassidel hakkas tast hale ja nad lubasid, kuid enne ütlesid: "Lahenda ära kolm mõistatust! Kui vastad kaks õigesti, saad kaks tassitäit võlurohtu, kui aga kolm, siis saad kõik."

Mary oli nõus.

Esimene küsimus oli selline: "Mitu kihva on koeral, kui ta ühe on ära murdnud?"

Hiireke vastas: "Kolm kihva!"

Teine küsimus oli: "Mitu hiirt me oleme nahka pannud?" Hiireke vastas: "Kolmteist!" Ja kolmanda küsimuse esitas kõige väiksem kass: "Mis elukas koerakarvades elab?" Ning Mary vastas jällegi õigesti, et kirp. Kassid andsid hiirekesele imerohtu ja saatsid ta koju.

Kui hiireke Mary koju jõudis, olid kõik väga õnnelikud. Ta andis oma õdedele ja emale imerohtu ning nad muutusid inimesteks. Laura ja Bella olid ka muidugi ilusad, kuid kõige ilusam oli siiski Mary. Kui nad tänavale

Headus võidab!

Headus võidab kõike, kõike!

Seda võin tõestada nii:

jänes läks metsa,
seal kohtus ta
hundionuga.

"Headus võidab!"

ütles jänes.

Ja hunt muutus heaks.

Headus võidab niisiis.

Järgmine kord kohtus

jänes hundiga.

"Aitäh!" ütles see.

7-aastane

Eero Ränik Tartust

läksid, imestasid kõik, kuidas nad nii ilusad on... Peagi leidsid nad endile peigmehed ja abiellusid, ning kui nad veel surnud pole, siis elavad nad tänapäevani.

Heleri Sits Pärnu Sätevaka
Humanitaargümnaasiumi 6. klassist

Draakon

Elas kord ühes lossis üks väga tark ja rikas kuningapoeg. Ainult üks viga oli kuningriigil: seda külastas alati jõulude ajal üks paha draakon, kes põletas külad ja põllud. Ükskord otsustas kuningapoeg draakoni ära tappa. Draakon elas seitsme maa ja mere taga. Kuningapoeg võttis oma kõige parema ratsu ja asus teele. Umbes seitsme nädala pärast oligi ta draakoni koopa ees. Seal oli üks suur tammepuust uks, kuningapojast umbes viis korda suurem. Kuningapoeg võttis noa ja täksis ust, et endale sissepääsuava valmistada.

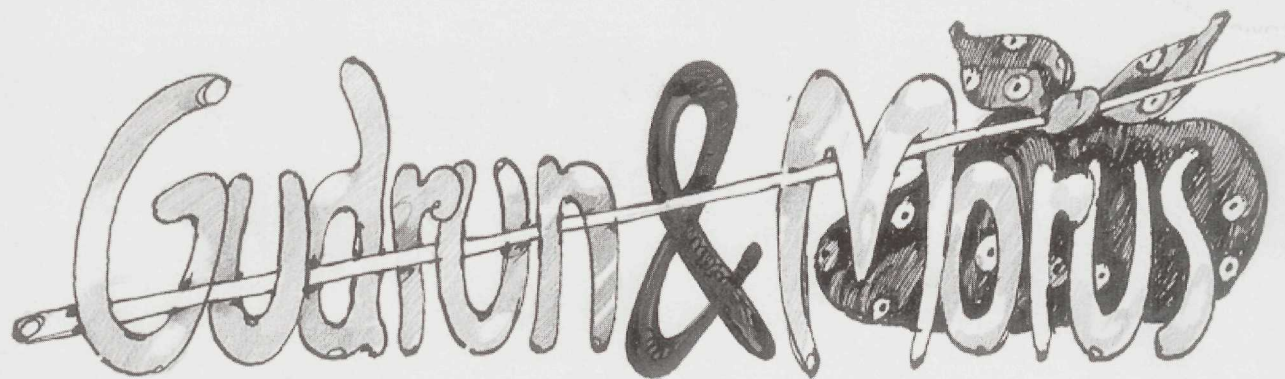
Umbes kolme päeva pärast oli auk valmis ja kuningapoeg pugus sisse. Tuba, kuhu ta jõudis, oli kulla ja kalliskividega ehitud ja põrand lausa puhtast marmorist. Vapper kuningapoeg otsustas edasi minna ja jõudis draakoni magamistuppa. Seal draakon oligi, suur nagu pomm! Kuningapojal oli kaasas sulatina, mille kavatses draakonile silma kallata. Kuri draakon, kes oli paljudele halba teinud, mõiratas paar korda ja oligi surnud. Kohe hakkas maa kuningapoja jälgade all värisema. Vapper mees põgenes sellest koledast kohast, pani kivigi koopa ukse ette, et kurjus sealt välja ei pääseks, ja ratsutas koju.

Kuningriigi rahvas terovitas kangelas suure rõõmuga ja kui ta ära pole surnud, siis elab ta oma riigis õnnelikult edasi.

Draakoni joonistas
Aleksi Turovski

Kristjan Madalvee
Suuremõisa
Põhikoolist

Maarja Vaino

Algus "Heas Lapses" nr. 3/97

Hetkegi ootamata lipsas Morus välja ning asus tagasi vaatamata teele selles suunas, kuhu tema arvates jäi linn. Ta ei märganudki seda, et majaukse vahelt vaatas talle naeratades järele söögi-tooja, kes suundus kiirustamata aedikute poole, et riiv tõepoolest kinni lükata.

Gudrun istus voodis ja vaatas tujutult aknast välja. Sadas lõrtsi. Märjad lumeräitsakad langesid vastu akent ainult selleks, et märja joana sadade samasuguste veetriipude vahele ära kaduda. Tüdruk tundis end samuti – ta oli üks tuhandetest, kes samamoodi sadade omasuguste sisse ära sulas. Arst oli talle äsja teatanud, et ta saab varsti koju – teadmata, et Gudruni jaoks pole sellist kohta olemaski. Kuid ega arst saanudki seda teada, ehkki pidi olema märganud, et tüdrukul keegi külas ei käi.

Siiski – üks külastaja oli: seesama naine, kelle juures Gudrun suvel tööl oli käinud. Too töötas õena mingis teises osakonnas ning oli juhuslikult kord tüdruku palatisse sattunud. Gudrun oli edasi teeselnud – mängis, et tal on ema, kes tal külas käib, ja oma mõnus tuba, mis teda ootab. Naine oli olnud väga sõbralik. Ta tõi Gudrunile maiustusi, kui too neid jälle süüa võis, ning veetis mõnusasti lobi-

sedes aega, kui tal endal seda juhtus olema. Tema käest kuulis Gudrun ka seda, et haigla ukse ees ei ole ühtki koera. Pika uurimise järel sai naine teada, et Gudruni haiglasse toonud inimesed olid koera ilmselt endaga kaasa võtnud. Nende inimeste kohta aga puudusid igasugused andmed. Polnud lootustki koera leida. Aga lootust kodu leida? Korraks oli tüdruktundnud tahtmist naisele tõtt rääkida, kuid võimalikele tagajärgedele mõeldes ta loobus. Mõelda vaid, kui naine äkki tahaks teda lastekodusse viia? Ennem sureb ta tuhat korda nälga, kui elab seal nagu puuriloom! Jah, aga vähemasti elab... Kas seda sai öelda ka Moruse kohta? Vahest oli ta juba nälga surnud või oli temaga mõni õnnetus juhtunud? Gudrun tundis, kuidas ta süda valust kokku tõmbus ja pisarad kurku nõõrisid, ning pööras pilgu aknalt ära. Ta pidi ehmatusest peaaegu karjatama, kui nägi, et tuttav naine seisab ukseavas ning jälgib teda rahulikult pilgul.

Tüdruk kogus end kiiresti. Ta neelas pisarad alla ning küsis: "Kas seisad juba ammu siin?"

"Piisavalt."

"Miks sa edasi ei tulnud?"

"Sa olid nii mõttes, et seda oli huvitav jälgida. Kas ma nüüd tohiksin sisse tulla? Tahaksin sinuga

veidi asju arutada."

Sõnatult osutas Gudrun toolile voodi kõrval.

"Jälgisin sind siin," sõnas naine, "ja mõtlesin, et nii küll välja ei näe üks rõõmus inimene, kes teab, et saab koju ema juurde. Miks sa nutsid, kullake?"

"Koera pärast. Tead ju isegi, kui väga..." Gudrunile tõusid taas pisarad silma.

Naine naeratas teadvalt.

"Oli see ikka koera pärast? Või oli siin siiski midagi veel? Tead, ma olen veidi siit-sealt uurinud ja tean, et peale minu ei käi sul siin ühtki külalist. Ja tean sedagi, et sind toodi siia näljast nõrkenuna. Palun, ole minuga avameelne! Ma tean, et midagi on korrast ära. Kas – vabanda selle küsimuse pärast, aga – on su ema alkohoolik?"

Tüdruk jäi naist ülatunult põrnitsema. Tema ema – ja joodik?! Pisut järele mõelnud, mõistis ta küll ka ise, et sellise arvamuseni jõudmises polnudki midagi imelikku, kuid tundis end ikkagi veidi solvatu.

"Seda pole ta küll mingil juhul."

"Aga on ta haige? Või töötu? Midagi peab ju olema – ükski ema ei lase oma lapsel sedasi nälvida. Või olid mingid teistsugused põhjused, nii et sa jooksid kodust ära? Või on tal..."

"Ta on surnud." Gudrun ütles

sesta kalgima häälega, kui oleks soovinud. Kuid mälestus emast oli tüdrukule nii püha, et ta ei tahtnud, et keegi oleks seda oma oletustega rikkunud.

Tükk aega valitses palatis vaikus. Gudrun ei vaadanud, kuidas naine ta teatele reageeris – tal oli oma tunnetegagi tegemist. Viimaks vaikus katkes.

“Kui kaua? Kas juba suvel...?”

Naise hääl murdus. Gudrun tõstis pea ja nägi, et mööda naise põski jooksid pisarad. Siis otsustas ta kõik südameelt ära rääkida. Niikui polnud mõtet enam midagi varjata. Kui ta lõpetas, silitas naine tal tükk aega vaikides pead, ning kui oli ennast piisavalt kogunud, küsis, kas tüdruk ei tahaks proovida tema juures elada. Ja peale Gudruni jaatavat vastust nutsid mõlemad veel natuke – kuid nüüd juba rõõmupisaraid.

Morus hakkas hulkurkoera eluga juba tasapisi harjuma – nii, nagu ta hakkas harjuma ka alatasa näljast kipitava kõhu, luustlihast läbi tungiva külma ning mõnede müüjate, hulguste ja ulakate poiste käest saadud jalahoopidegagi. Kuid ta ei suutnud harjuda tõsiasjaga, et oli lahus oma perenaisest. Mitte hetkekski – isegi söömise ajal – ei kaotanud koer oma valvsust inimeste jälgimisel. Ükski kolmeteistkümneaastane tüdruk ei jäänud Morusel märkamata. Kuid Gudrunit nende seas ei olnud. Asjatult oli koer peale vangistusest põgenemist haigla juurde kihutanud – perenaisest polnud seal märkigi.

Haigla lähedusse hoidis koer küll ka praegu, ent lootus seal Gudrunit kohata kahanes iga päevaga. Kord oli Morus ka metsamajja jooksnud. Uks oli veidi praakil ning juba eeskojas tundis koer armsa perenaise lõhna. Ta lippas õhinal tuppa, kuigi teadis lõhnast väga

Kirke joonistus

hästi, et see on vana ja majas pole peale nende lahkumist kedagi käinud. Nukralt

istus Morus tunnikesel niutsudes Gudruni voodi ees ning pöördus siis löödult haigla juurde tagasi. Ta aimas küll, et tüdrukut haiglas pole, kuid ei teadnud ka ühtegi teist kohta, kuhu teda otsima minna. See oli siiski viimane koht, kus ta perenaist teadis olevat ning Morus hoidis sellest teadmisest kinni nagu uppuja õlekõrrast.

Öökülmad olid juba ammu alanud ning ühel ööl sadas maha ka lumi. Morus hullas koosteiste koertega lumel, kui äkitselt miski haigla juures tema tähelepanu köitis. Uksest väljus keegi naisterahvas ja midagi temas tundus koerale väga tuttavlik. Ta jooksis paar sammu lähemale, kuid naine oli juba au-

tosse istunud ja sõitis mine-ma. Koeral polnud jõudu ega indu sellele järele joosta ning ta pöördus teiste juurde tagasi. Need löbustasid end parajasti ühe auto alla pugunud kassi peale haukumise-ga ega märganud, kui ühele haigla kõrvaluksele ilmusid mehed toidujäätustega, hakates neid mingisse masinasse kallama. Kuid Morus nägi neid. Ta teadis ka, et on ainult aja küsimus, millal teisedki toidu lõhna tunnavad ja karjas kohale tormavad. Siis polnud enam mingit lootust isegi väikest leivakoorikut saada, kuna mehed tõrjusid lärmava koertekarja kaigastega lihtsalt eemale. Üksikul koeral seevastu oli lootust nii mõnegi toidupala omanikuks saada, kui ta meestele õieti läheneda oskas. Ja seda viimast oli Morus läinud nädalate jooksul üsna edukalt tegema hakanud. Nüüdki sõrkis koer oma klähvivatest suguvendadest vaikselt eemale ning lähenes pead madalal hoides, kõrvu tahapoole hoides ja saba liputades meestele. Ta nuhkis lipitsevalt meeste käsi ning vaatas neile nii anuvate silmadega otsa, et kummalgi ei jätkunud südant teda ignoreerida. Nad viskasid tema jalge ette leivatükke, vorsti- ja munajäänuseid ning isegi üks poolik lihapiirukas leidis oma tee Moruse kurgust alla.

Järgneb

Läbi aegade on kunstnikele meeldinud maalida söödavaid asju ning ilusaid söögiriistu. Sellist maali nimetatakse NATÜÜRMORDIKS ja nimetus ise tuleb prantsuse keelest (nature morte – surnud loodus).

ILU ei passi patta panna!

Enamasti kujutatakse võimalikult ilusa ja huvitava väljanägemisega toitu – värvi-kirevaid puuvilju, faasaneid, krabisid ja kalu. Väga tähtsad on ka ilusad vaagnad, peekrid ja joogipudelid. Vahel maalitakse ka lihtsat leiba, mune ja piimaklaase. Natüürmort võib tähendada ka hoopis lillevaasi või ilusaid anumaid ilma toiduta.

Kui läheme poodi, siis kohe me enamasti toitu ei näe – see on peidetud pakendisse. Pakendil on kirjas, millise toiduga on tegemist. Sageli on seal veel ilus värviline pilt sellest, mis on karbi, topsi või pudeli sisse peidetud, kasutamise õpetus ja reklaamlause, nagu "maailma parim kirsimoos" või "see on presidendi lemmik-kohv". Igal juhul pole pakend lihtlabane kest, mis takistab seesolevat toitu laiali valgumast, vaid omaette kunstiteos. Ja veel – ühesuguseid pakendeid on tuhandeid, isegi miljoneid. Näiteks praegusel hetkel joob kümme tuhat inimest maailma eri kohtades ühesuguse sildiga (ja loomulikult ka ühesuguse maitsega)

sidrunilimonaadi, mida sinagi võid lipata nurga peale poodi ostma.

Kuulus ameerika kunstnik Andy Warhol maalis terve seeria töid, mis kujutavad Campbell'si supi purke. **Katrina Paas** lisakult maalib Felixi tomatiketšupi pudelit.

Nüüd taipab lugeja kindlasti juba ise, milline on meie uus retsept:

Võta oma lemmiksöögi või -joogipakend. Varusta ennast valge paberilehe ja värvidega. Joonista kõigepealt paberi keskele pakendi piirjooned. Siis joonista ja maali korralikult ära kõik see, mida pakendil näed. Nüüd võid ennast õnnitleda – oled hakkama saanud väikese isikliku pokunsti teosega!

Mida sa mere äärest kaasa toid?

Suvel satub ka linnalaps looduse rüppe ja toob kindlasti mere äärest kaasa igasugust varandust, mida täiskasvanud vahel ei oska hinnata.

RANNAKARBID, KIVIKESED, MERELAINETE LIHVITUD PUUTÜKID JA KLAASIKILLUD, PUUSEENED, KÄBID JA MUU VÄÄRT MATERJAL rändab iseenesest laste taskutesse või kotti.

Loodusmaterjalidest PILTIDES leiab kõik see varandus oma koha. Kivikestest ja karpidest saad teha toreda mere-ranna. Männikäbidest võid saada öökulli tiivasuled ja sammaldunud oks sobib linnule istumispaigaks. Siin tuleb mängu panna oma fantaasia.

Pildi ALUSEKS võtame keskmise suurusega papitüki. See tuleb ühtlaselt katta plastiliinikihiga. Siis vajutame materjali plastiliinisse. Ettevaatust rannakarpide ja kuivade oksaraagudega – mõned neist on väga õrnad! Viimase lihvi annavad pildile vihmapii-sad, lained või mõni muu sissevajutatud muster.

Juba siis, kui mere ääres kõnnime, võiksime mõelda, millist pilti me kogutavate kivikeste ja sulekestega tegelikult teha tahame. Vaatame pilvi ja merd ning mõtleme, milline rannakarbike või puutükike sobiks kõige paremini neid pildil edasi andma. Nii koguneb taskusse just paras peotäis mälestusi – ja mis peamine: emal või vanaemal ei tule pähegi pahandada, et oleme jälle maja tühja-tähja täis tassunud! Kes see kunstnikuga riielda tohib!

Gled-Airiin Saarso
Fotod: Tiit Hunt

Kana Kaaga kaalul

Ühel jalal seistes kaalub kana Kaaga 2, 5 kg. Aga kui palju kaalub ta kahel jalal seistes?

Peremees loeb jalgu

Peremees läks kööki ja nägi, et igas kööginurgas istus kolm kassi. Teadmishimuline onuke otsustasüle lugeda kõik köögis olevad jalad. Kui palju neid seal ühtekokku oli?

Ilma numbriteta

Valdo on vanem kui Tõnis. Madis pole Alarist vanem. Madis on noorem kui Tõnis. Alar on Valdost noorem. Kes poistest on noorim? Kes on vanim?

Kalamehejutt

Kaks isa ja kaks poega käisid õngitemas. Koju tulles tõi igaüks kaasa ühe haugi. Kotis oli aga ainult kolm haugi. Ometi rääkisid kalamehed seekord oma saagi kohta puhast tõtt. Kuidas see võimalik oli?

Kahel jalal seistes kaalus kana

Köögis oli kokku jalga.

Vanim poistest oli, noorim

Kalameeste-mõistatuse vastus on:

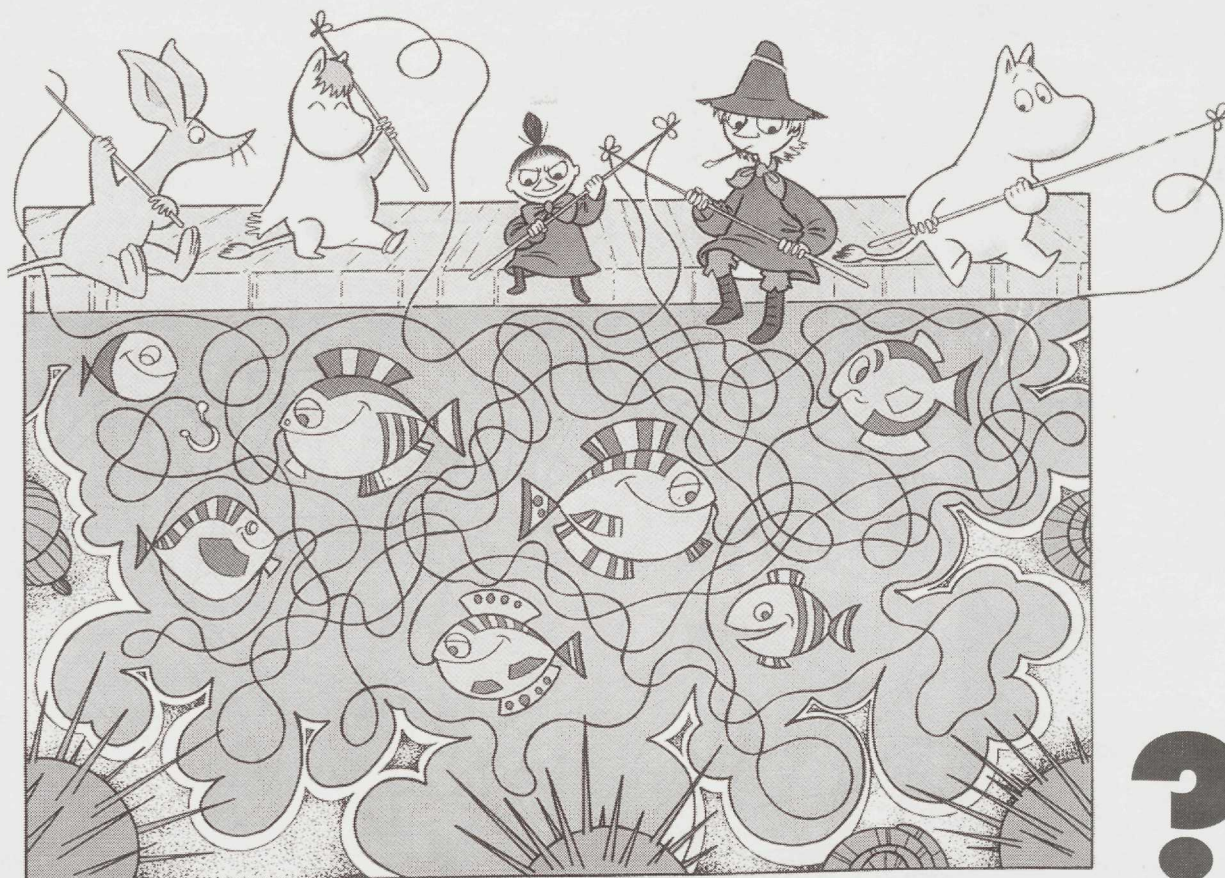
Lahendaja nimi

ja aadress

NUPUMEES

**Kõik
õngitsejad
hüüavad korraga:
"Minul näkkas!"
Üks neist luiskab. Kes?**

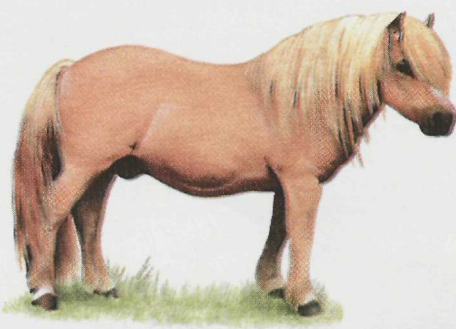

					HÄND, JARJEKORD DETSEMBER
					PROUA KALA LEBAN, LAMAN
				JAME HAAL ENE & REIN KOM-PANII	
		NOOT MÖRKJAS PUU-VILI			NORD-OST KÕRGE SÕJA-VAELINE AUASTE
			OKTOOBER ...-TOP TEAD-MISTE PROOV		
	ROOMA 2 ENDEL LÄTI PEALINN INGRID			ON INGL. K. RIINA & ANTS TOIMIK	
			KOLUMBUS AVASTAS ...-PART ÕHK INGL. K.		
	SEKUND TAIBU-KAS ROOMA 3				
		KAUNIDUS ... JA TAAT ABISTAS			
				JUURDE PANEMA TEMA VELLO	
PISTIK					VANA-KRAAMI KAUPLUS TUNTUD EESL LIITER
IMRE	KUNINGAPOEG; AADLI-TIITEL	AASTA PÄRDIK			

Ristsõna koostas Ilmar Trull

**Parimatele lahendajatele
auhinnaks helikassett!**

Ilu- ja mälumäng

■ Jätkame eelmises numbris alustatud ponide tutvustamist. Mängureeglid leiad meie juuninumbrist, kuid muidugi võid mõelda kabjakandjate-kaartide juurde oma mängu, ja keegi ei keela pilte ka niisama vaadata ja võrrelda.

1. Prževalski hobune

Kõrgus 120 - 140 cm.

Seda tagedavõitu loomusega ponitõugu kutsutakse ka aasia või mongoolia metshobuseks ja arvatakse, et ta on jäänud muutumatuks jääajast peale. Prževalski hobusel on suur pea ja tihe püstakas lakk. Seda tõugu loomi pole kuigi palju ja enamjagu neist elab loomaaias – ka Tallinna omas.

2. Dartmoore'i poni

Kõrgus kõige rohkem 127 cm.

See visa väike poni rändab poolmetsikuna Dartmoore'is. Ta on arukas ja kindla astumisega loom ning temast saab kasvata da laste jaoks hea ratsutamisponi.

3. Criollo

Kõrgus vähemalt 140 cm.

See suur poni on pärit Lõuna-Ameerikast ja põlvneb hispaania hobusetõugudest. Criollo on väga osav hüppaja.

4. Sable'i saare poni

Kõrgus umbes 140 cm.

See poni on pärit Kanadast, kus ta elab ikka veel metsiku karjalooma elu. On siiski kergesti taltsutatav ja sobib lastele sõidusõbraks.

5. Šetlandi poni

Kõrgus umbes 97 cm.

Šetlandi poni on üks populaarsematest ponitõugudest. Kasvult on ta küll pisike, kuid jõupuuduse üle ei kurda. Kael on tal üsna lühike, kuid lakk ja saba on see-eest lopsakad.

KIRU

Selle suve kõige "kuumema" külma joogi

retsepti sai Triibu-Liine itaalia laste käest. Eesti keeles on selle nimi puuviljakokteil, itaallased ütlevad kõlavalt "il frullatore fruttoso". Ühe maiasmoka peale kulub:

- üks klaas piima,
- üks apelsin, üks banaan,
- lusikatäis mett ja suur supilusikatäis jäätist.

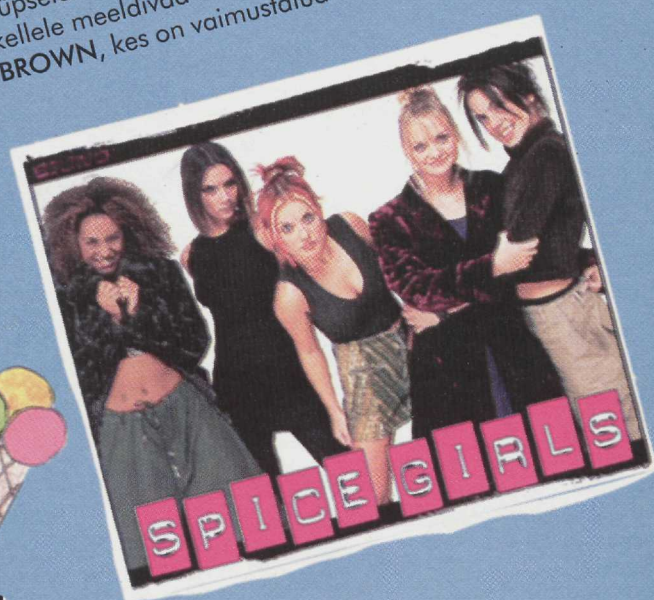
Apelsinist pressi mahl välja ja vala see mikserisse. Banaan tuleb loomulikult kõigepealt koorida, siis tükeldada. Koos banaanitükikestega pane mikserisse ka piim ja mesi ja lase vahustajal käia, kuni segu läheb vahule. Seejärel kalla magus vaht kenasse pikka klaasi. Kõige tipuks lisa jäätisepallike – vanillijäätis peaks kõige paremini sobima. Palava ilmaga on seda jooki mõnus läbi kõrre imeda.

Parim suvehilp on kahtlemata T-särk.

See sobib nii paksudele kui kõhnadele, nii pikkadele kui pisikestele. Kui sulle ei meeldi T-särgile trükitud pilt või kiri, siis on võimalik lasta oma särgile trükkida selline joonistus, mis sulle passib. Tallinnas võid näiteks AS JAJAA ateljees (Pärnu mnt. 32) lasta iseenda ja kasvõi klassijuhataja foto kõhu peale trükkida!

Muide, ka HEAL LAPSEL on mõned mõnusad T-särgid olemas (kahjuks küll ilma klassijuhatajate). Keegi lugejaist võib nendega peagi uhkust ajada.

Selle suve kõige popim ansambel näib olevat aga hoopis tüdrukute oma: Triibu-Liine poolt küsitletud lugejatest kiitis enamjagu ansamblit **SPICE GIRLS**. Viie inglise neiu plaati "Wannabe" on müüdnud kaugelt üle 3 miljoni. **SPICE GIRLS**'i noorim laulja on 21-aastane **EMMA LEE BUNTON**, vanim – 27-aastane **GERI ESTELLE HALLIWELL**. Veel kuuluvad ansamblisse 23-aastane **MELANIE JAYNE CHRISHOLM**, kelle hobideks on kino ja küpsetamine, ja kaks 24-aastast: Victoria Adams, kellele meeldivad koerad ning **MELANIE JANINE BROWN**, kes on vaimustatud tantsimisest.

Selle suve kõige "kuumem" raamat

on Eesti Lasteraamatukogu andmetel rootslaste Sören Olssoni ja Anders Jacobssoni "**BERTI PÄEVIK**", mille andis välja **AS HOTGER**. Raamatu nimegelane arvab: "Poistel on keelatud päevikut pidada. Seda teevad ainult tüdrukud.

Nad peavad roosasid päevikuid, mille peale on joonistatud punased südamed.

Minu päevik on sinine. Kindluse mõttes joonistasin ma kaanele pealuu.

Alguses mõtlesin, et joonistan südame asemel aju, kuid see nägi välja nagu kuus vorstiviilu üksteise peal. Seepärast joonistasin ma sellest pealuu."

TÄHELEPANU, T-särgisemud!

Nimi: _____
 Kui pikk Sa oled: _____
 Adress ja telefon: _____

Meie müstiline

HERTA LAIPAAL

Olen kirjutanud lastele ja noortele 5 raamatut: "Höbetäheda taigas", "Üksik paat Jenisseil", "Professor Lillepooli kroonika", "Kurjasadu" ja "Pipratoosi tondid".

Algust olen teinud raamatuga "Ühe eesti poisi imelised juhtumused Ameerikamaal". Lool on tõepõhi all – mu tütrepoeg oli neli aastat USA-s, Atlanta linnas.

Ta käis seal pilvedetaguses indiaani külas ja seikles oma mustanahalise sõbra Tomiga.

Jaan Tõnisson, A. H. Tammsaare.

✿ **Kas oled saanud kahte?**

Missuguses õppeaines?

Matemaatika. Ladina keeles.

✿ **Parim sõber koolis? Praegu?**

Koolis Lilly Nõmmsalu-Salmon (elab praegu Prantsusmaal).

Nüüd Loreida Eisen, pedagoog.

✿ **Kelleks tahtsid saada?**

Arstiks. Meediku töö kõrvalt oli soov kirjutada.

✿ **Sinu ilusaim päev lapsepõlves?**

Päev, mil Tartust tuli teade, et isa jääb ellu – ta elas töö juures raske õnnetuse läbi.

✿ **Kas Sul lapsi on?**

Mis on nende nimed?

Mul on tütreid Katrin ja Riina.

✿ **Millega tegeleksid,**

kui oleksid praegu laps?

Arvutiga.

✿ **Lemmikraamat lapsepõlves?**

Jüri Parijõe "Laevapoisi päevilt", Oskar Lutsu "Kevade".

✿ **Lemmiktoit?**

Mulgi ühepajatoit.

✿ **Lemmikvärv?**

Kuldpruun. Hõbehall.

✿ **Lemmiktund koolis?**

Kirjandus. Ajalugu.

✿ **Kõige ebameeldivam tund?**

Algebra.

✿ **Kas Sul on eeskujusid või lemmikangelasi?**

Vaese raharätt ja rikka kratt

Herta Laipaik

(Katkend)

Kontrahi lõppemise täht-aeg lähenes. Kusta punetav nagu kaotas värvi, äkki otsis üheksakümneseks saav ätt tuge voodist, andi tuletsirriale hõlpu ja jagas vallavaestele mitu ahjutäit saialeiba. Ta oli kratti juba mõnda aastat rõõsa piimaga lakutanud ja rattarummusisse magama harjutanud. Ka oli Kusta pihlapuult lõiganud lõunapoolseid oksid, meisterdanud aegsasti punnid valmis ja nikerdanud ristimärgi peale. Vana, veel esiisadeaegne ait, kuhu pisuhänd vara vedas, seisis otsiti võsas ja Kaika Kustal oli seal hea oma vigureid teha.

Viimane poolaasta oli käes. Tulemadu viis Kaikale ikka veel voore. Laskis pikkade hammaste vahelt maha koti vilja, värsket liha ja talumehe kasinate veeringutega. Selle aasta kevad oli olnud varane ning kuiv, toomingate õitsemise aegu sadas küll hoog vihma, aga siis tulid tulikuuma ilm. Vili põllul jäi kiduma, hein kerkis ainult konna kõrguseks ja loomad ammusid poolnäljas. Põuavina laotus üle palavusest õhkuva maa.

Kontrahi lõppemise neljapäeva hilisõhtul tõusid idataevasse mustad pilved. Kaugemal kõmises äike. Külalugusid koerad, tuuletu õhk lämmatas. Peredes juba magati, sügavas unes pidid puhkama ka Kaika teenijahinged. Peremees oli käskinud neile peale tööd vaadi õlut välja jagada. Enne keskööd, juba kurjas taevatuules, pistis Kaika Kusta pihelgased punnid pikk-kuue taskusse, paotas

kambrukse ja hiilis häärberist välja. Vanemavihm oli õige ligidale jõudnud, ussaia sähvatas välg ja mürin veeres üle laotuse. Vanamees tõmbus ehmudes kõssi ning komberdas aida poole.

"Kui ta veel ainult taevatud annaks, siis saaksin omad tegemised teha ja vanatühja ära petta," tuikas mõte peas.

Aidaukse avanud ja tuleruuga tuld raiunud, nägi ätt kohe, et rattarumm oli omal kohal ja pisuhänna üks neljast jalast tolknes rummuuagust välja. Kusta toppis pisut värisevate vanainimesekätega sügavas unes puhkava kurja koiva ettevaatlikult auku ja hakkas pihlakapunni ette taguma.

Jälle sähvatas äike, vägev kõuemürin vappus üle maa. Aida taga asuv mets lõi tumedalt mühisema.

"Kui kratt ei ärkaks!" mõtles Kusta südame pekseldes, " ... ja kas rummu sees mõnda salapragu ei ole? Peaks ometi kõik korda minema! Elu on ilusti elatud, annaks kasvõi poole varandusest hinge päästmiseks ja laseks sulaseid terake hõlpu olla..."

Nii endale töötusi jagades tagus Kusta punne, tundes, kuidas unest ärganud pisuhänd rattarummus rabeleb. Vanamees ise vabises üleni nagu soetõves. Et asi untsu ei läheks, lõi ta veel mõne kiilu lisaks.

Uuesti prahvatas äike, nüüd juba päris ligidal. Avatud aidauks lõi silmapilguks virvendav tuld täis, mürin võttis nõidusetegija vankuma. Vabisevate kätega raius ta tuld, süütas tõr-

vase takukoonla ja heitis londi keset aita laotatud kasetohuhunniku sisse. Kuiv toht lahvatas põlema, tõrvases takus edasi hüplev tuli laiienes. Kusta kargas kaenla all peksleva rattarummuga aidast tagurpidi välja.

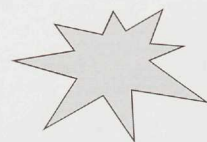
"Ainult natukene veel... ainult mõni silmapilk, ja vihm ei tee tulele enam midagi," kõneles Kusta hammaste plagisedes iseendale.

Õige ruttu ulatus punane lont sarikate vahelt välja, heites vereva kuma üle võsaaluse ja äikese-eelses tormis mühiseva metsa. Taganenud mõne sammu, võttis Kustas viimase jõu kokku ning viskas ratta koos rummu peksleva kurjaga üha kõrgemale tõusvasse tulle. Kartes, et värisevad põlved teda ei kannu, toetus ta lõõtsutades puutüvele ja surus kepi tugevamini pihku. Äti silmad otsisid tulemõllus ratas.

Järsku nägigi ta leegitsevat rummu ja selle kohal vinguv välg lõi otse põlevasse aita, paisates tulemõllu laiali. Hetkeks oli taevaalune nii rohekat tuld täis, et isegi vaskne kukk kirikutorni otsas elu sisse sai, kaela õieli ajas ning nagu appi hüüdes kires.

Hakkas langema esimesi rabisevaid vihmapiisku.

Kui tahad krati tegemistest rohkem teada, võta raamatukogust "Kurjasadu"!

Pro-street-tüüpi autod on sellised masinad, mille mootoril on võidusõiduautode mootori võimsus, kuid millega on võimalik kõikide eeskirjade kohaselt ka tänaval sõita.

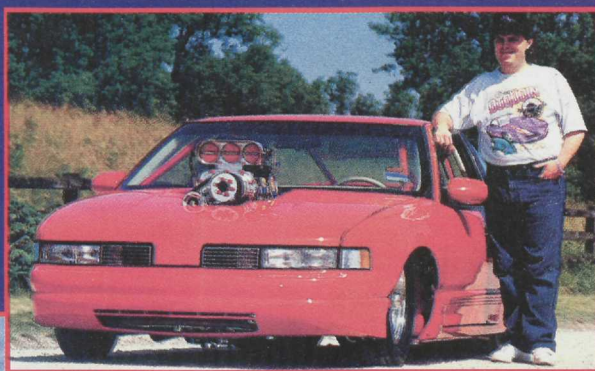

PRO-STREET

↑ 1957.a. Chevrolet'ist on pro-street-auto ehitanud mees nimega Scott Sullivan. Auto kere on tervikuna tehtud plekist. Selline Chevrolet oli esimene HOT ROD, mida auto praegune omanik Scott nägi – see juhtus aastal 1966, mil ta oli 11-aastane.

Mänguasjapoodi automudelit ostma sõites märkas ta kõnnitee ääres seismas valget Chevrolet Bel-air Hardtoppi. Siis oli selle auto omanik veel härrasmees nimega Roger Lucas. Aastal 1992 pani Roger oma auto müüki, ja arvake ära, kes talt auto ostis? Loomulikult Scott Sullivan!

Seda kinnitab nimigi: pro street ehk tänaval jaoks. Pro-street-auto juures pole tähtis ei vanus ega välimus, vaid hoopis võimsus.

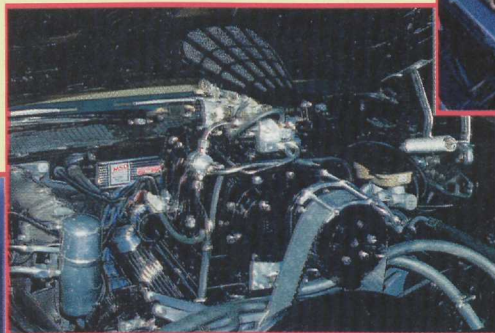

↑ See masin on Oldsmobile Cutlass Supreme aastast 1990. Omanik kutsub autot Rocketiks. Automootor võiks tõepoolest olla mootoriks nii lennukile kui raketile. See on firma Chevrolet' toode, võimsust on tal 900 hobujõudu. Auto on Indianas tänavasõiduks registreeritud – peasi, et pidurid ja tuled töötavad! Omanik Chris Embree on näitustel võitnud palju auhinda.

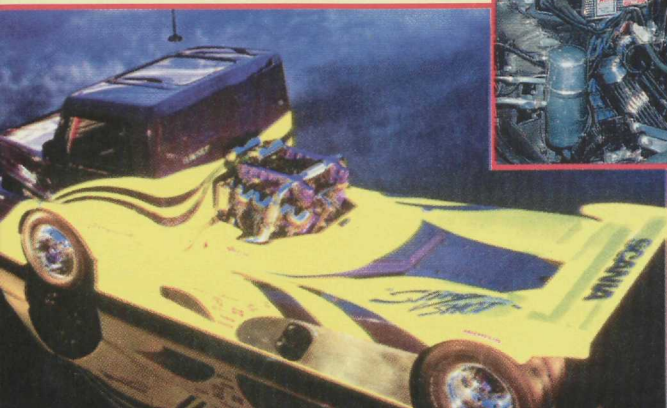

↑ Soomlase Urban Holopaise Chevrolet' ehitamisel on kasutatud ainult kergeid materjale. Ukse vooder on asendatud alumiiniumplekiga ja tagaiste on üldse välja võetud. Auto muudu 360-hobujõuline mootor on forsseeritud L88 nukkvõlli, Edelbrocki karburaatori ja NOS'i naerugaasi süsteemiga.

→ '55 Chevrolet' omaniku Jimmy Streeteri nimigi viitab sellele, et mees on võimeline ehitama ilusaid pro-street-autosid. Auto tõmbab auhindu ligi nagu magnet!

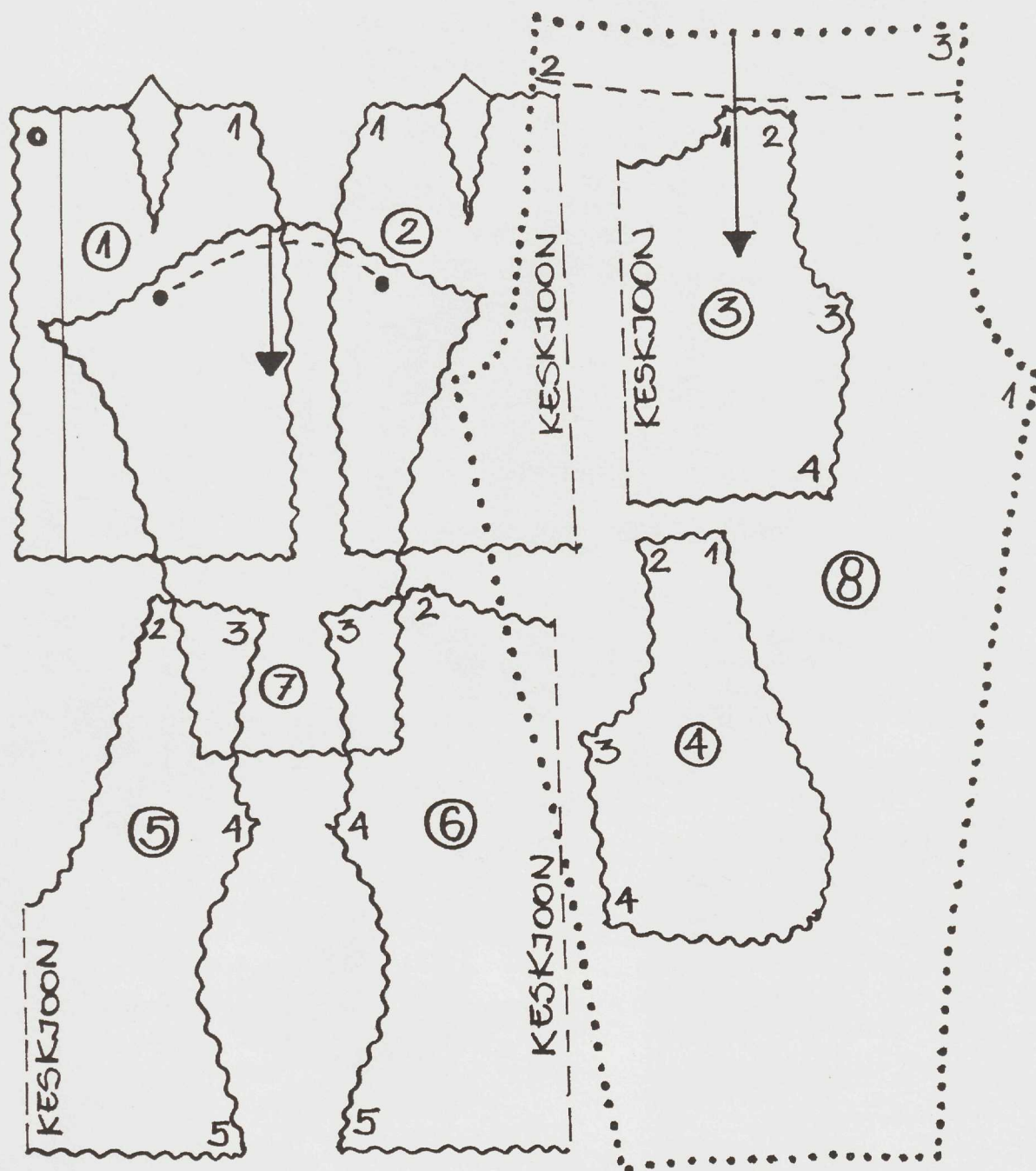
← Chevrolet Camara Intercooler on 1980. aasta väljalase. Auto omanik on Soomes Lappeenrannas elav Olli Martikainen. Masin on vaieldamatult üks Soome ilusamaid pro-street-autosid.

← See on aga väga omapärane pro-street-auto, nimelt Scania. Omanik Sven-Erik Bergendahl on oma auto 875-hobujõulist mootorit forsseerides saanud selle võimsuseks 3000 hobujõudu. Seega peaks auto sõitma maksimaalselt 250 km tunnis.

CHEVY CAPRICE AERO COUPE '92

Seelik, vest, pluus ja püksid

1. seeliku tagatükk (löika 2 tk.)
2. 1/2 seeliku esitükki (murrakangas pooleks, asetada keskjoon murdejoonele – nii saad terve detaili)
3. 1/2 vesti selga
4. vesti esitükk (löika 2 tk.)
5. 1/2 pluusi seljatükki
6. pluusivarrukas (löika 2 tk.)

8. püksid (löika 2 tk.), löige joonistatud punktiirjoonega
Lisa alati õmblusvarud ja servadele palistusvaru!
Kokku õmmeldes jälgi, et löikedetailidele märgitud numbrid langeksid kokku!

Barbie

Mõned juhatusõnad

Seelik

- ⊙ õmble sissevõtuvoldid, triigi maha;
- ⊙ õmble küljeõmblused;
- ⊙ palista ülaserf ja alaäär;
- ⊙ õmble kinni.

Vest

- ⊙ õmble ölaõmblused ja küljeõmblused;
- ⊙ palista ääred, võid neid kaunistada tikkpiste või kandiga, võid hõlmale tikkida kaunistuse.

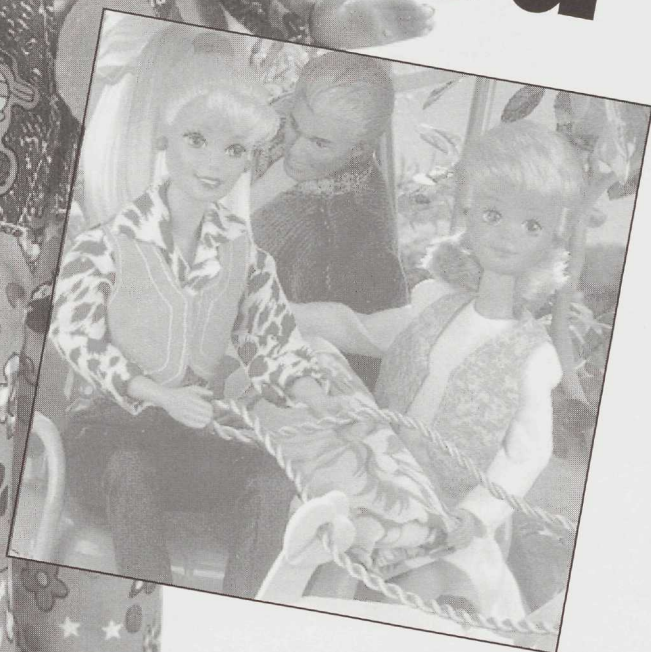
Pluus

- ⊙ õmble ölaõmblused kinni, triigi õmblusvarud maha;
- ⊙ palista kaeluseäär (ära venita selja väljalõiget!);
- ⊙ palista varrukasuud;
- ⊙ õmble varrukad külge (3 - 4 - 3);
- ⊙ õmble kinni küljeõmblused koos varrukaõmblustega (6 - 4 - 5);
- ⊙ palista alumine serv.

Püksid

- ⊙ pane lõikedetailid parema poolega vastamisi, õmble kinni esitüki õmblus (1 - 3);
- ⊙ õmble kinni tagatüki õmblus (1 - 2);
- ⊙ keera tagasi ülaserf ja aja sisse kummipael;
- ⊙ õmble kinni sääreõmblused;
- ⊙ palista sääreotsad.

Uued riided

**Kodune ülesanne
Barbie sõpradele!
Joonistame Barbiele T-särgi!
Parimatele teadagi auhind!**

MOOTORRATAGA juhtub...

Selle õhupallist mootorrattaga sõidab ainult tuul

Kas tead, et

esimene

mootorras ehitati ümber jalgrattast, mille puuraamile kinnitati sisepõlemismootor? Esimese sellise masina valmis-
tas 1885. a. sügisel saklane Gottlieb Daimler, ning selle ratta maksimaalseks tunni-kiiruseks oli 19 kilomeetrit.

esimest korda asusid mootorrattad võistlustulle 1895.a. Prantsusmaal korraldatud auto-
võidusõidu ajal? Muide, samal aastal nähti seda sõiduriista Tallinnas esmakordselt.

esimese naisena sooritas mootorrattal ümberilmareisi brasiillanna Monica Vega? Selleks kulus Monical aasta ja kaks kuud: ta asus oma Hondal Milaanost teele 7. märtsil 1990 ja saabus Itaaliasse tagasi järgmise aasta 24. mail. Vapper naine sõitis selle ajaga maha 83 500 kilomeetrit ja reisis läbi 53 riigi.

statistika väidab, et Suurbritannias aetakse iga 7 minuti tagant ära üks mootorras?

kõige suurem teadaolev ühele mootorrattale mahtunud sõitjate arv on 46? Selline rekord püstitati 1987. a. Austraalias, kus tuhande-kuupsentimeetrilise mootor-
mahuga tsiklil sõitis sihuke suur kamp maha tervelt 1,7 kilomeetrit.

mootorrastel sõites on moodustatud koguni inimpüramiide? Näiteks moodustas 1992. a. 46 India

Pea meeles: nii mootorratta juht kui kaassõitja peavad kandma kiivrit! See olgu paraja suurusega, ja sõidu ajal olgu kiivriühendus kinni! Kui kiivril puudub tuuleklaas, siis kasuta silmade säästmiseks kaitseprille!
NB! Peahaavad moodustavad põhiosa mootorrattureid tabanud vigastustest!

sõjaväe mootorratturit kaheksal rattal sõites uhke inimpüramiidi, mis püsis sõidul koos tervelt 600 meetrit, kusjuures ei kasutatud mingeid kõisi ega rihmu, vaid ainult musklijõudu.

mootorrattaga on sõidetud ka püstloodis seina mööda? Nn tunnisisõidu rekord on teadaolevalt Hugo Dubberti nimel, kes tegi 6 tunni, 7 minuti ja 38 sekundi jooksul 6841 tiiru "tunnis", mille läbimõõt oli 10 meetrit.

mootorratturitega juhtub kaksikümne korda rohkem surmaga lõppevaid liiklusõnnetusi kui autojuhtidega?

1978.a. püstitas ameeriklane Donald R. Wescow Rahvusvahelise Motospordi Föderatsiooni rekordi: 512, 733 kilomeetrit tunnis, kusjuures suurim keskmine kiirus ühel distantsil oli mehel 513, 165 km tunnis? Asjatund-
jate sõnul ei meenuta selliste rekordite püstitamiseks ehitatud tsiklid mitte üks raas tavalisi mootorrattaid.

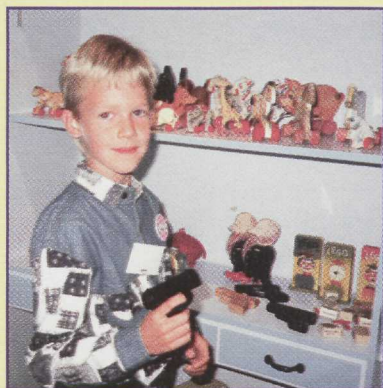
mõni motosportlane peab lennureisile minnes kaasa võtma oma röntgenipildid? Nii talitab näiteks inglise mootorrattur Barry Shean, et läbi pääseda lennujaama metallidetektorist – nimelt on paljude avariide ja operatsioonide tõttu spordimehe kehasse kogunenud nii palju metalli, et tundlikud masinad kahtlustavad Sheani relva peitmises.

MAANTEEAMET
LIIKLUSOHUTUS

LEGOLANDI Ideede maja

**Vanaisad mängisid
puust püsside ja loomadega**

legolandis asuv Ideede maja ongi ehitatud selleks, et praegusedki lapsed võiksid näha, missuguste mänguasjadega mängisid nende isad ja vanaisad. Selles majas võib näha, kuidas õige lihtsate LEGOmudelite asemele astusid üha uued ja keerulisemad. Ideede maja on omamoodi mänguasjamuseum!

Oleme oma ajakirjas juba kõnelnud taanlaste Legolandist – väikesest toredast LEGOriigist, kus võib sõita nii karussellide kui autodega, kus on vahva kanuuga koskest alla söösta ja Draakoni lossis ringi kolada. Oleme kõnelnud ka Ole Kirk Christiansenist, kellel tuli hea mõte lisaks puust mänguasjadele hakata valmistama ka plastmassist klotse. Tänapäeval Billundis enam puust mänguasju suurt ei tehtagi – neid tehakse vaid turistidele suveniirideks.

Kuid sellegi poolest peavad praegused LEGOmeistrid meeles ka vanu aegu. Ja

Meie aga küsimise:

**kas ka Eestis on
mänguasjamuseum
olemas, ja kus
see asub?**

**Parimatele
vastajatele
auhinnad firmalt
P. Jahn &
Partners Baltic!**

Raamatud ruumis, ruumid raamatutes

Maailmas on olemas väga palju isevärki lasteraamatuid. On selliseidki, mis hakkavad lehekülgede pööramisel lauluviise mängima, ja niisuguseid, millest saab ehitada laevu ning losse. Viimasel ajal on meil Eestiski hakatud tegema ebatavalisi raamatuid. Kirjastus Kirilill nimetab oma muinasjuturaamatuid RUUMILISTEKS. Ja tõepoolest, kui avad "Okasroosikese", siis tõusevad selle kaante vahel püsti nii väike printsess, prints kui teised muinasjututegelased. "Kolmest pörsakesest" leiad nii notsude elamud kui kurja hundi. Peale nende on ruumilistena valmistatud veel muinasjutt puunukust nimega Pinocchio.

Kui sulle endale on need lood juba tuttavad, siis pakuvad need su nooremale õele või vennale kindlasti palju avastamisrõõmu.

Edgar Valter

NAERU-USS

"Küll sa, Juku, oled matkal kõhnaks jäänud!" lööb ema käsi kokku. "Sinust pole enam peale kahe suure silma muud alles jäänudki!"

"Aga ema, kas mul enne oli siis kolm suurt silma?"

Juku kiri spordilaagrist.

"Armsad isa ja ema, eile oli meil suur poksimatš. Saadan nüüd postiga koju hambaharja, pasta ja teised tarbetud esemed."

Juku uurib perekonnaalbumit.

"Ema, vaata, see onu tuleb kuidagi tuttav ette!"

"Missugune onu?"

"Näed, see mustade lorkis juustega kõhn noormees!"

Ema naerab: "Oi, Juku, see on ju sinu isa!"

"Kas tõesti? Aga kes siis on see paks kiilaspea, kes praegu meie juures elab?"

Juku ja ta väike õde seisavad nuttes arsti ootetoas.

"Mis juhtus?" küsib arst pisitüdrukult.

"Ma neelasin kogemata viiekümnesendise raha alla!"

"Aga miks sina nutad, poiss?" küsib arst Jukult. "Kas tunned õekesele kaasa?"

"See oli nimelt minu viiekümnesendine!" teatab Juku.

"Kas teate, poisid, minu isal on uus auto – BMW!"

"Oi, Juku, kas ta tuleb sulle sellega kooli järele?"

"Ei, täna veel ei saa sellega sõita – isa värvis ta öösel küll juba üle, aga number on veel vahetamata!"

"Juku, miks sa nii haledasti nutad?"

"Vanaisa andis mulle kõrvakiilu, aga see läks mööda!"

"Aga miks sa siis nutad?"

"Selleks, et vanaisale rõõmu valmistada!"

"Oi, Juku, mis sinu uue ülikonna on juhtunud? Auk augu kõrval!"

Kuidas on ometi võimalik tunni ajaga oma riided nii ära lõhkuda?"

"Tead, ema, me mängisime poodi, ja mina olin mängult šveitsi juust!"

Ema õpetab Jukat kella tundma.

"Tuleta nüüd meelde, mida me õppisime ja ütle, mis kell on!"

"Kell on viisteist minutit kolm läbi!"

"Õige, Juku! Aga kuidas me veel öelda võime?"

"Neljakümne viie minuti pärast neli!"

"Miks sa, Juku, nii märg oled?"

"Me mängisime poistega koeri!"

"Aga koerad ei pea ju märjad olema!"

"Seda küll – aga mina olin mängult puu..."

"Juku, miks saa siis munakoore puruks koksitud, kui ei kavatsegi muna ära süüa? Kui mina olin sinu vanune, siis oli poolpehme muna üks mu lemmiktoite!"

"Jah, vanaema – aga siis polnud ta arvatavasti veel riknenud!"

Vanaema kurdab: "Näe, mälu on nii viletsaks jäänud! Ütle nüüd, Juku, kas juulis on kolmkümmend päeva või hoopis kolmkümmend üks?"

"Ei tea!"

"Kuidas sa ei tea – ise käid juba kolmat aastat koolis?"

"Jah, aga praegu on ju koolivaheaeg!"

"Vaata, Juku, mis lehes kirjutatakse: Siberi taigas ründas hunt õpetajat!"

"Aga vanaisa, kust hunt teada sai, et ta on õpetaja?"

Tõsisele kartjale!

Hirmujutud on õudusfilmide kõrval täpes, selge see! Seepärast soovivad targad tohtrid:

- Ära vaata õudusfilme enne magamaminekut!

- Kui juhtud selle reegli vastu eksima, siis võta pärast filmi lõppu mugavasti tugitoolis istet ja kuula mõnda ilusat ja rahulikku muusikapala. Tee mõttes mõnusaid plaane järgmiseks päevaks või vestle teiste pereliikmetega.

- Kui sellegi poolest tuleb sulle unenäos kallale "õuduka" korduslinastus, siis püüa talle juurde mõelda mõni lõbus tegelane ja fantaseeri loole õnnelik lõpp. Ära peida pead padja alla, vaid ole asjast üle!

- Kui see sul ei õnnestu, siis joonista kardetud tegelased järgmisel päeval võimalikult naljaka-paberile. Ja mõtle järele: kui närvikõdi asemel tekitavad "õudukad" sinus hirmukrampe, siis ehk ei tasu enam selliseid filme vaadata?

Pildi tegi Epp Kolga koolist

Verine laudlina (Rahvasuust)

Kord ostis üks pere endale punase laudlina. Perepoeg märkas hommikul laudlinal väikest musta plekki, mis meenutas pealuud. Kui ta seda emmele näitas, käskis see poisil plekki mitte puutuda. Aga kui isa-ema tööle läksid, hakkas poiss noaga plekki maha kraapima. Kraapis-kraapis, kuid plekk ei kadunud – otse vastupidi, muudkui aga kasvas. Must plekk muutus lõpuks suureks kondiseks lõustaks ja neelas poisikese alla – amps!

JULGELE

● JUTUSTAJALE! ●

**Kindlasti oled sinagi kuulnud
sihukesi hirmujutte.**

**Õösel ajavad nad
ihu kananahale,**

aga päeval teevad nalja.

**HAKKAME NEID
JUTTE KOGUMA!**

Kirjuta kõik kuulnud hirmulood

üles ja saada toimetusse –

koos on julgem väriseda!

Muidugi ootavad

parimaid jutukogujaid

ÕUDSED AUHINNAD!

Kirjalaps

Vaimujutt

Elas kord vaim, kelle nimi oli Telliskivi. Ta käis majades ringi ja hirmutas lapsi. kui lapsed teda nägid, siis hakkasid nad karjuma. Siis läks vaim ära. Lapsed rääkisid emale: "Siin käis üks vaim!" Ema hakkas ise juba kartma. Ema ütles: "Kui ta jälle tuleb, siis tilistage suurt kellukest, ma panen kellukese siia." Aga siis ei tulnudki vaim tagasi. Ema ütles: "Lähme küsime teiste laste käest ka, siis saame tema nime teada." Lapsed ütlesid: "Me teame, see on ju Telliskivi.!"

Ema ütles: "Lapsed, minge nüüd magama, siis, kui vaim tuleb, tõusete üles ja ütlete: me teame küll, mis su nimi on – Telliskivi!"

Vaim tuligi. Lapsd ärkasid üles ja ütlesid: "Me teame, mis su nimi on!" Vaim küsis: "Noh?" – "Su nimi on Telliskivi!" Vaim läks kohe ära. Ja nüüdsest sai kõik korda.

Meribel Mürsepp
Rapla ühiskooli õpetaja

KUMMITA terviseks!

Mis seal salata: enamjagu meist pole kohtunud ühegi kummitusega! Need, kellel on kange kummitamistarvidus, võivad ju endale vabal ajal väikese kena vaimukese valmis meisterdada. Tõeliselt lendlevaks kummitajaks sobib suurepäraselt marionettnukk.

Selle valmistamiseks vajad:

- ◆ valget paberit;
- ◆ 50 X 50 cm suurust kardinatüllitükki (võid kasutada ka vanu kardinaid – kummitused rahuolukorras moodi taga ei aja);
- ◆ valget niiti;
- ◆ liimi;
- ◆ 30 cm pikkust puupulka.

Et sinu meistriteosel jääks tõeliselt "vaimukas" mulje, peida ära pulk, millega nukku juhivad.

Võta paberileht ja kägarda see kuulikeseks – sellest

saab kummituse pea. Pane paberkuul kardinatüllitüki keskele ja seo niidiga kinni. Et vaimu kiilaspäisus silma ei torkaks, selleks kinnita pealaele nõela-niidiga mütsiks tükike pitsi. (Selle võid ka kinni kleepida, sest vaimud tavaliselt kübaraid ei kergita.) NB! Ära võta liiga lühikesi niidijuppe – pea külge jääv teine niidiots tuleb kinnitada puupulga külge. Käed saad tehtud õige lihtsalt: seo tüllitüki parem- ja vasakpoolsed nurgad pikkade niitidega kinni ja kinnita needki niidid puupulga külge. Nüüd lõika mustast kleeplindist välja silmad, suu ja nina ning kleebi need kummituse näole. Võid kasutada ka musta paberit – ainult et siis pead suud-silmaid pähe kleepima mingi hästikleepiva liimiga.

Nüüd võid puupulgast juhtides oma kummitusega raudsete närvidega sõpru üllatada.

Austria Lasteraamatuklubi loal väljaandest "Mini-Philipp" tõlkinud Ines Mägi.

Edgar Valteri illustratsioon

HUNDI ahnus

Keslinna kuulus kantpea ja maffiaboss Hunt tuli Jänese poodi, et teda ära ajada. Jänesel jättis süda lööke vahele, kui ta nägi, kuidas Hunt oma uue Bemariga lendas.

Jänes värises nagu haavaleht ja ta otsaesine oli higine. Hunt tuli sisse ja hakkas Jänesega rääkima: "Kuule, Jänes, ma annan sulle 24 tundi aega väljakolimiseks! Ma tahan seda maja endale!"

Jänes tegigi nii, nagu Hunt käskis ja kolis oma poega välja. Jänes oli küll üritanud Hunti kohtusse kaevata, aga Hunt andis kohtunikele altkäemaksu ja nii ei saanud

Jänes enda maja tagasi. Üle linna levisid jutud: väikepoed oli Hunt endale võtnud. Nii oli Hundi peale saabunud juba väga palju kaebusi. Jänes palkas ameerika eradetektiivi, kes hakkas Jänest aitama, et ta maja tagasi saaks. Lõpuks oli detektiivil nii palju tõendeid Hundi seaduserikkumiste vastu, et Hunt pandi vangi ja teistele anti majad tagasi. Pärast seda hakkas Jänese juurviljapood õitsema ja temast sai kuulus ja aus ärimees.

Meelis Land Kalmetu põhikooli 7. klassist
Edgar Valteri illustratsioon

Kirjanurk

Soome viktoriini
peauhinnad saavad

Elari Haugas Raasikult
ja **Maarja Raasik**
Patküla Põhikoolist.

Ergutusauhinnad:

Timo Mehilane Põlvast
Kadri Raudvere Võrust
ja **Kaisa Maarja Kaldur**
Jõhvist

Barbie auhinnad saava

Helen Kroll Raplamaalt,
Maria Kuusik Tartumaalt,
Krõõt Tarkmeel Kuussaarest,
Kaie Treiman Savelt ja
Martiina Viil Tartust.

Hei-hei, sõbrad!

Soe südasuvine tervitus
kõigile lugejatele ja kirjutajatele!
Muide, juulikuus ei juulitata!
Triibu-Liine Nessuke
teeb kohe teatavaks mainumbri
auhinnade võitjad!

Kleiditalonge
saabus väga palju – seekord
naeratas loosiõnn kolmele
tõdrukul. Need on **Jane Kuus**
ja **Helen Viikman** Tallinnast ning
Katriin Laurson Tabiverest.

Küllap on neil uued
popid kleidid
juba seljas!

Sherlock Holmesil oli 32 5pennist ja
12 20 pennist. Auhinna saab
Rein Lillenberg Tartust.

Ristsõna vastus oli "Räägi parem
isale". Auhinna saavad **Kristjan**
Kaldur Jõhvist ja **Eveli Post** Põlvast.

Tere, "Hea Laps!"

Olen kaheksa aastane ja õpin
Järva-Jaani Keskkooli
teises klassis.
Mu hobiks on luuletamine ja ma
saadan teile oma mõttekilde.

Ma sündisin ilmale täna,
ma eilset päeva ei tea.
Ma armastusest sündisin täna.
"See päev on imehea.

Ma sündisin ilmale täna,
muid päevi mina ei tea.
Ma sündisin ilmale täna.
Küll maailm on ilus ja hea!

Pamela-Maria Parts,
Pikk t. 1, EE 2823 Järva-Jaani.

Tere, "Hea Laps"!

Ma olen 12 aastane. Mulle meeldib ajakiri
"Hea Laps" väga. Seepärast saadan
Teile oma luuletuse.

Jo-le-mi

Jo on jooksmas suure aasa peal,
le on lehvitas pilve peal.
Mi on üldse väga mõnus sell.
"Na on naemas sulle iga kell.

So on sosistamas nurme peal.
Ra on ragistamas raja peal.
Di on tihti abistamas sind.
Jo on laulma õpetanud mind.

Action mani võitis
Janno Vares
Tallinnast.

Soovin kõigile toredate suvel!
Ulvi Armas,
Paadremaa sjsk.
EE 3669 Pärnu mk.

Vedurimõistatuse-auhinnad
võitsid **Piia Kristiina Miller**
Tabasalust ja **Jaanus Rõõmus**
Võrust.

Supilinna majamõistatuse
lahendas nagu niuhti ära
7-aastane **Aare Allik**
Tallinnast.

Lego-mõistatuse auhindade järele
võivad oma saadiku läkitada
Katrin Laidla Tartust
ja **Maret Juht** Orissaarest.

NIKKO auto
sõidab ca 8 km h.
Kõige lähemale jõudis
vastusega **Joosep**
Kuusik Võõppest.

Koomiksiauhinnade
võitjad on
Sirli Savolainen ja
Kristiine Makut
Tallinnast, **Marek**
Tammets Kolgalt,
Bruno Piik Keilast.

Hea õpsi kirjeldamise eest saavad
auhinnad **Martiina Viil** Tartust
ja **Rita Rõõmus** Võrust.

Piletid "Kolmele
musketärile" võitsid
Krõõt ja **Anu**
Tarkmeel
Kuussaarest ja tallinlased
Mari-Liis Lill, **Andres**
Ainson ning **Margus**
Niitsoo.

Martiina Viil
sai teisegi
auhinna,
kuna ta
kirjutas ka
geniaalse
ühetähejutu.

Kuidas ise

kaheastmelist raketti teha saab

①

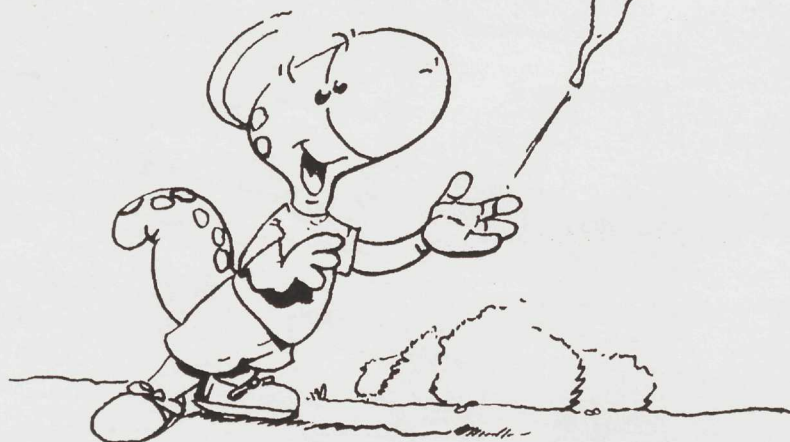
②

KÕIGEPEALT VAJAD SA
KAHTE ÕHUPALLI CÜHTE
PIKLIKU JA TEIST
ÜMMARGUST) JA PAPIST
JOOGITOPSIKUT, MILLELT
ON PÕHI ÄRA LÕIGATUD.
PUHU PIKLIK PALL
LÄBI TOPSI TÄIS
JA HOIA PALLISUUD
KINNI (HEA, KUI
KEEGI SIND
AITAKS) NING
SURU SEE
VASTU
PABERTOPSI
SERVA. NÜÜD
PUHU KA
ÜMMAR-
GUNE PALL
TÄIS JA
SURU SEE
VASTU PABER-
TOPSI PÕHJA.
ÄRA ÜMMARGUSE PALLI
SUUD KA KINNI SÕLMI,
VAID HOIA SEDA KINNI.

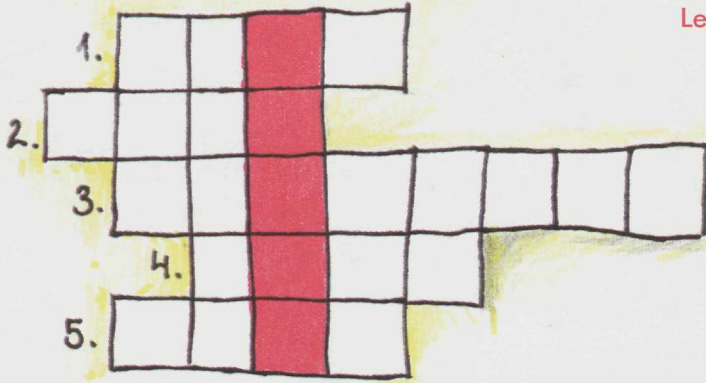
ÕHK EI
TULE VÄLJA,
KUI SA
SURUD
ÜMMARGUSE
VASTU
TOPSI

JA NÜÜD
- START!
LASE SÕRMED
LAHTI JA RAKETT
PANEB MINEMA.

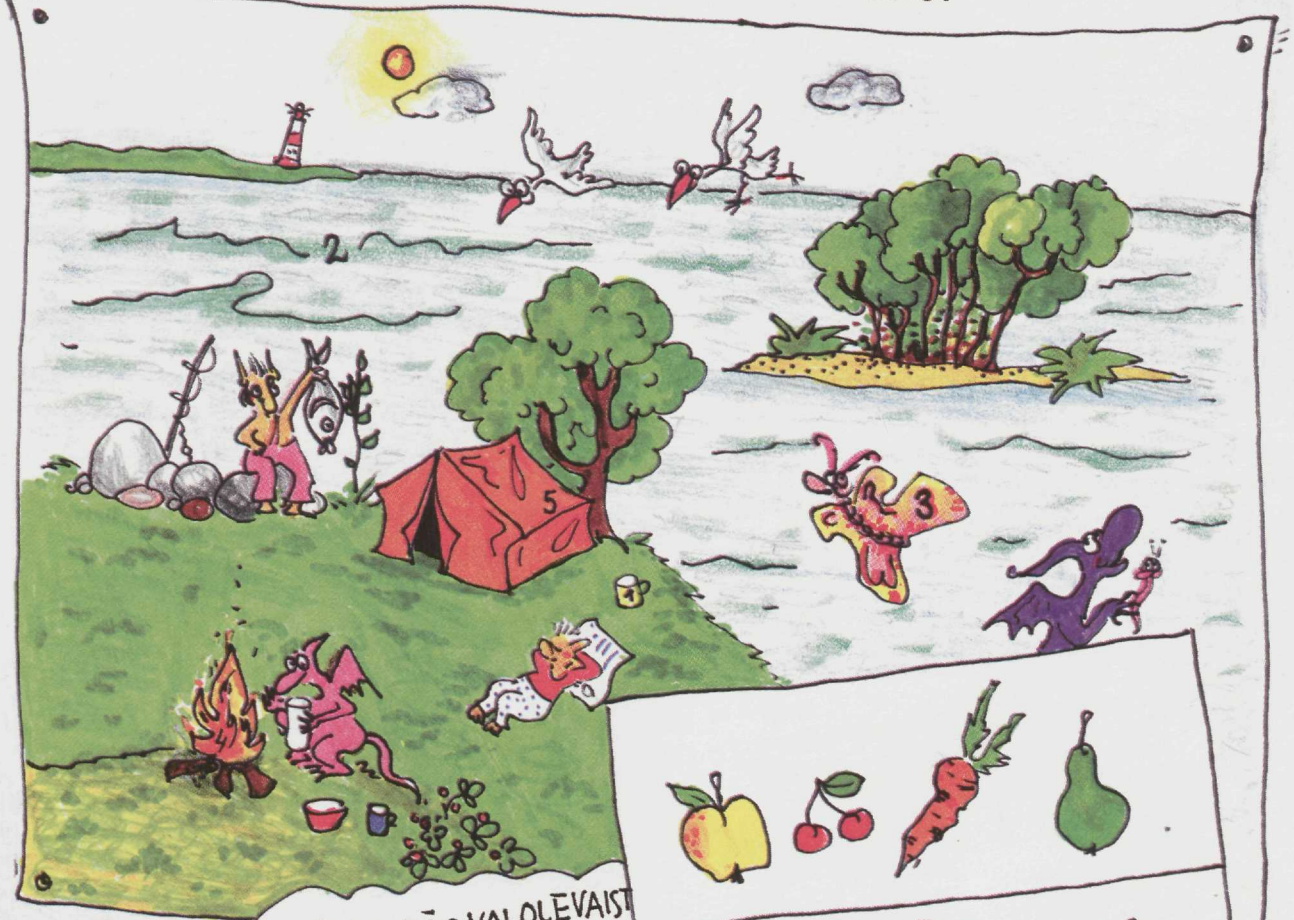
KUI ALUMINE PALL
TÜHJAKS SAAB,
JÄTKAB LENDU
ÜLEMINE.

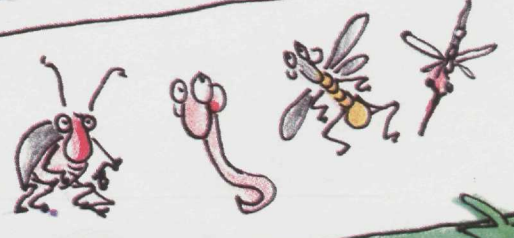
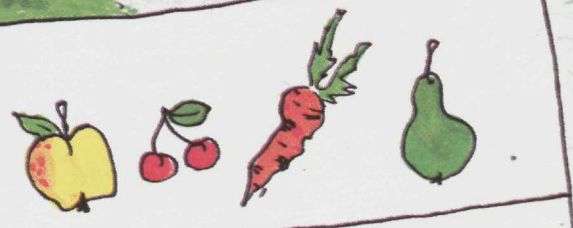
Th. Scheileke 1966

MÕISTATUS ON SELLINE: LEIA PILDILT NUMBRID. NUMBRITELE VASTAVAD ASJAD KANNA ÕIGES JÄRJESTUSES RUUDUSTIKKU!

LEIA KÕRVALOLEVAIST TULPADEST ESEMED, MIS TEISTEGA EI SOBI JA AITA ÄRA VÄRVIDA KROOKUS!

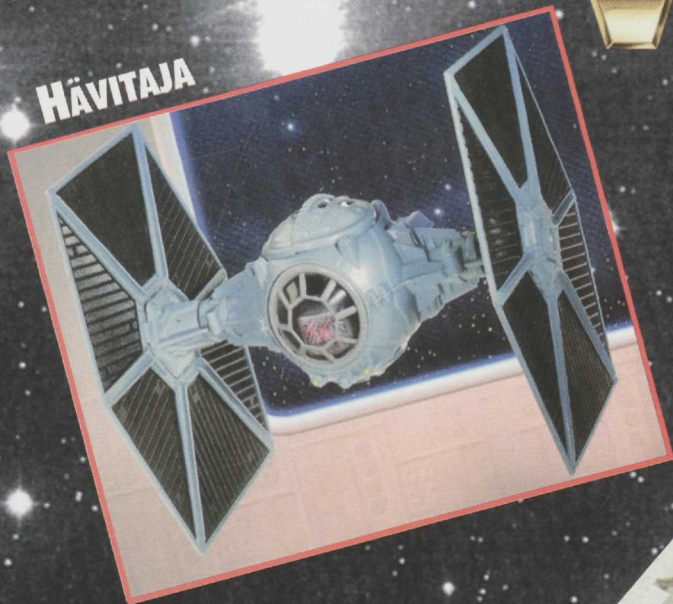

DE $\frac{B}{1378} 97,7$
2 1

STAR WARS™

HÄVITAJA

LUKE'i
KOSMOSESÕIDUK

VALIK
TEGELASI
"TÄHTEDE
SÕJAST"

**Kuidas
oli filmis
"TÄHTEDE SÕDA"**
kaptan Han Solo
karvase kaaslase nimi?
Õigesti vastanute vahel
loosime välja auhinna!
Vastused saada aadressil:
"Hea Lapse" toimetuse,
Pärnu mnt. 59,
EE0001 Tallinn.